

МОЛОДИЙ КОМІНАР

Виходить з 5 грудня 1939 року.
№ 53 (4132). • СУБОТА
22 ГРУДНЯ 1990 Р.
Ціна 8 коп.

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ (МДС)

НЕБАГАТО НАШИХ ЗЕМЛЯКІВ ПРЕДСТАВЛЯЛИ КОЛИСЬ КОЗАЦЬКУ КІРОВОГРАДСЬКУ ЗЕМЛЮ НА ВІДОМОМУ ФЕСТИВАЛІ «ЧЕРВОНА РУТА». ОДНИМ ІЗ ДИПЛОМАНТІВ ФЕСТИВАЛЮ СТАВ СВІТЛОВОДЕЦЬ ВОЛОДИМИР ДАВИДОВ. ВІН САМ ПИШЕ МУЗИКУ І ПІСНІ. ГОВОРІТЬ ПРО ТЕ, ЩО ХВИЛЮЄ. ЗА ЧИМ БОЛИТЬ СЕРЦЕ... УЧОРА ВІН УЗЯВ УЧАСТЬ У ЗАКЛЮЧНОМУ КОНЦЕРТІ ОБЛАСНОГО ВІДБІРКОВОГО ТУРУ. ПРО НАСЛІДКИ — У № 54.

КОХАНА

Принесу ціле сяйво
надій —
Оці квіти в своїх обіймах...
Ти повірть мені зумій:
Я до тебе летів на крилах
Суму й ніжності серця
свого, —
Так погано без тебе було...
Кохана моя, люба,
Мое ти життя і згуба...
Навіщо ти серце краєш:
Ненавидиш — і кохаєш?
А я загубити мушу
Свою нещасливу душу.
Не можу я тим стати,
Кого ти хочеш кохати...
Ти моя.
Ти веселка в житті,
Тихе озеро з ніжними
хвилями.
Я до тебе так довго летів!
Я — Ікар із щасливими
крилами.
Шторму блискавки в серці
своїм —
Я летів до своєї Зорі...

Фото В. ГРИБА.

Клуб атлетизму «Аполлон»

ВЕДУЧИЙ — ВИКЛАДАЧ
АТЛЕТИЗМУ — ГЕННА-
ДИЙ ЗАПОТОЦЬКИЙ.

У сьогоднішньому випуску: де, коли та скільки необхідно тренуватися, структура одного заняття, а також знайомство з арсеналом вправ, які стануть основою тренувальних програм.

ТРЕНУВАЛЬНИЙ РЕЖИМ АТЛЕТА

Де! Повноцінно тренуватися можна вдома, маючи пару розбірних гантелей (до 12, 18, або 24 кг), експандер, скакалку і, якщо є можливість, придбайте або зробіть штангу. Пригодяться й розбірні гири. Якщо серйозно вирішили займатися атлетизмом, то повинні мати ці снаряди. Необхідна ще перекладина, яка є майже у всіх дворах та на спортмайданчиках. Зробити самому її теж не важко.

Хто тренується в атлетичному залі, як правило, використовує снаряди та пристрої, які там є. Таким чином може стати будь-який спортивний зал, підвал, кімната, якщо створити всі умови для повноцінних тренувань. І це про одну річ, якою часто нехтують атлети. Це тренування на відкритих майданчиках весною, влітку та ранньої осені. Свіже повітря надає особливого відчуття власного тіла, тож хорошу погоду використовуйте сповна.

Коли! Краще всього тренуватися в другій половині дня, від 16-ої до 21-ої години.

Тим, хто тренується вранці, розпочинати заняття раніше 10-ї години не бажано. Запам'ятайте: тренування необхідно розпочинати не раніше як через 1,5 години після їди і закінчувати не пізніше як за 1,5—2 години до сну.

Скільки! Кількість тренувальних днів на тиждень за-

лежить від кількох обставин. Це характер та тривалість робочого дня або навчання, побутові умови, а для тих, хто тренується не вдома — відстань до тренувального залу. Загальноприйнятими є три тренувальні дні на тиждень. Найбільш оптимальний варіант: понеділок, середа, п'ятниця. Можна планувати й інші дні. Головне, щоб у вас був день для

СТРУКТУРА ОДНОГО ЗАНЯТТЯ

Тренування починається з розминки. Тривалість — 8—12 хвилин. Темп виконання вправ середній, інколи швидкий. Вправи підберіть самі із тих, які вам відомі. Єдина вимога — вправа на всі основні м'язові групи. Відчувши тепло в м'язах та краплинку поту на чолі, мож-

ли перейти до основної частини тренування, тобто до черзі навантажувати окремі м'язи. Для кожної вправи встановлюєте кількість підходів та повторень в залежності від вибраної методики. В атлетичному залі виділяється 5—8 «станцій», кожна з яких відповідає тому чи іншому м'язу, і ви по черзі проходите їх, виконуючи тренувальне завдання. Тільки повністю виконавши всі

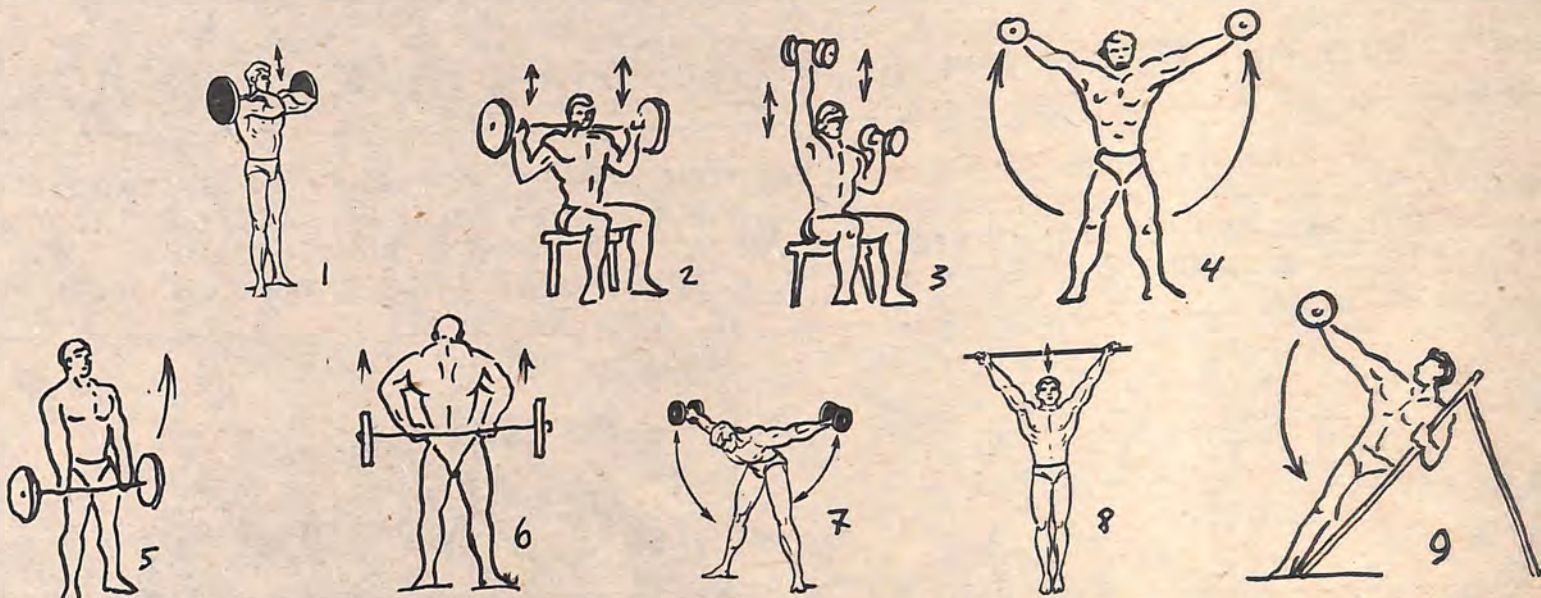
також самомасаж тих м'язових груп, на які випала основна тренувальна робота. Після тренування необхідно прийняти душ.

ТРЕНУВАЛЬНІ ВПРАВИ

Представлені основні вправи на кожен м'яз, надалі вам будуть необхідні при складанні комплексів. Дельтовидний м'яз або «дельта» плеча

ПРАКТИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ

До вправ підготовчого комплексу (попередній випуск) внесіть такі зміни: з кожну додайте ще по од-

відпочинку тих м'язів, які мали навантаження. Коли обмалю вільного часу, можна тренуватися і два рази на тиждень. Це також повноцінний і якісний режим.

Тривалість одного тренування — 60—90 хвилин (це для тих, у кого стаж занять не менше 2—3-ох місяців). А починати треба з 20—30 хвилин і поступово збільшувати час до вказаного вище.

Про інші важливі варіанти, при плануванні досить об'ємних тренувальних програм, буде сказано дещо пізніше.

на приступати до виконання основної програми.

Атлети з не менш явним річним стажем до розминки можуть включати по одній вправі з обтяженням на кожен м'яз. Вага обтяження незначна, вправи виконуються в одному підході по 10—12 повторень, використовуйте також скакалку та біг в середньому темпі протягом 2—3 хвилин.

Займаючись в групі, можна проводити ігрову розминку (футбол, баскетбол, регбі...). Основну тренувальну програму заняття (комплекс) необхідно виконувати в

однієї м'яз та відпочивши 2—3 хвилини, можна приступати до іншого.

Закінчивши виконання основної програми, тобто навантажувши по черзі всі м'язи, включені в заняття, переходьте до завершальної частини тренування. Вона повинна зняти м'язову напругу і наблизити пульс до норми. В основному виконується спокійне дихання з глибоким вдихом та повільним видихом, стоячи або лежачи, спокійна ходьба з плавними рухами руками вгору та вниз. Виконується

1. Жим стоячи від грудей з широким хватом.

2. Жим із-за голови сидячи з широким хватом.

3. Поперединний жим гантелей вагою 2—3 кг. Для м'язів живота ще одна вправа: найдіть опору для ніг, руки за голову і з положення лежачи на спині піднімайте тулуб до положення

4. Розведення рук з гантелями стоячи через сторони вгору.

5. Стоячи піднімання снаряду в прямих руках вперед до рівня очей.

6. Підтягування штанги з спини до лопаток стоячи.

7. Розведення гантелей в сторони з нахилом вперед.

8. Підтягування з широ-

ким хватом. Виконуючи віджимання, опору ніг піднімайте на 30—40 см вище підлоги. Під час присідання в опущені вниз руки візьміть гантелі вагою 2—3 кг. Для м'язів живота ще одна вправа: найдіть опору для ніг, руки за голову і з положення лежачи на спині піднімайте тулуб до положення сидячи і плавно опускайте. Для кого буде важко виконувати цю програму, додайте лише третій підхід і нову вправу. Все інше виконуйте без змін.

(Далі буде).

КАМАКУРА

(Продовження. Поч. у №№ 29—35, 40, 41, 45—52).

Із здобуванням все більшої прихильності поцілунки поновлюють, видовжуючи їх, ніби проявляючи сердечність без жаги, одночасно не забуваючи про руки. Ці явні обійми крізь одяг посилюють розпал і поступово збільшують збудження; одночасно з цим помадуванням рухом зсовують руку за пазуху і стискають соски, котрі пружаються; зрештою, пальці делікатно погладнують округлість живота і ніжний заріст, що відтіняє органи.

У цитованому розділі Луїан сам з'являється на сцені в товаристві прихильника жінок Харіллеса і прихильника хлопців Філопедеса, котрі для суперечки між собою обрали його суддею.

Харіллес, захисник кохання до жінок, між іншим твердить: «Певною мірою можна зрозуміти, що мужчина може чинити з жінкою так, як ви дієте з хлопцем, однак він ніколи і ні під яким поглядом не мусить виноувати обов'язків жінки. Якщо спілкування двох мужчин має бути звичним, то хай відтепер вільно буде кохатися жінці із жінкою і з'єднуватися з собою. Хай, припасувавши собі той безсоромний інструмент, винахід розпусту, потворну імітацію, виконану для безплідності, одна жінка цілує іншу, мовби мужчину, хай безсоромність наших лесбійок безсорожно тріумфує. Нехай наші ганьба наповнюються Філенісами, котрих покриває ганьба спричинена їхніми двостатевими любов'ями.

Якщо ж нам би напевно не хотілося, щоб жінка у шаленстві розпусти прамувала до того, щоб наслідувати мужчину, — тим паче не хотілося б бачити, як він приминяється до того ступеня, щоб грати роль жінки.

Прихильники Філопедії, Філопедес, риторин з Афін, відповідає: «Любов до хлопця є єдиною, котра робить можливою поведінку приємності із цютою, позаяк жінки є ланцюгом чи точніше бідою, яка не дозволяє мужчине панувати над собою; у той же час, коли молодий хлопець може бути приятелем, учнем і напарником у різних вправах. Зрештою, чоловіча любов, на противагу до іншої, відзначається перевагою приємності над чиним, надміру над потребою тощо.

Після того, як сторони висловилися, суддя видає вердикт, сповнений іронії, спрямованої проти філософії та філософів своїх часів: «Шлюб безцінною користин для мужчин; робить їх щасливими, якщо пощастить. Але Філопедія, яку вважають за узаконення чистої і невинної дружби (випадок Сократа і Альцібіадеса), на мою думку, слугує виключно філософії. Дозволяю одружуватися всім мужчинам, але кохати молодих хлопців мають лише філософи. Не гнівайся, Харіллесе, якщо Корінф (місто нуртязанон) поступиться Афінам (місту філософів і хлопців)».

Марціаліс присвячує цілий ряд епіграм Філопедам та гітонам. (Гітон — від імені хлопця, котрий виступав в «Сатириконі» Петронія і є улюбленцем, фаворитом одного з героїв цього древнього романсу). «Усі гітони за-

прошують тебе, Фебусе, на обід; гадаю, що той, хто живе зі свого пруття, нечистий чоловік».

ДО МОЛОДОГО ТЕОФОРУСА: «Обдаруй мене, дитя, цілунками, що пахнуть фалерном (гатунок вина) і подій нелих, якого торкнулися твої губи. Янцхо ж крім цього дозволив мені справжній розкоші. Юпітер зі своїм Ганімедом не буде таким щасливим».

НА ЦИННУ: «Цинна з бранця, світловолосого і свімішого від інших, зробив свого нухаря. З Цинни правдивий гурман».

НА ХЛОПЧИКІВ: «Політимус почуває себе добре з дівчатами, Аттинус від усієї душі жалкує, що він хлопець. Секундусові сідниці тверді, мов людські, Діодимус — викичний і вдає конкету, Амфіон мав народитися дівчиною. Я, приятелю, волю солодкі погляди таких хлопців, їхню возвищену погорду і вибрики, аніж посат мільйона сестер».

НА САБЕЛЛУСА: «Ти мені прочитай, Сабеллусе, вірші, де описані сцени розпусту, вірші надто незвичні і такі, яких немає в порнографічних книгах Елефанті. Мова про нові еротичні пози, злягання п'ятірми, з'єднанню в ланцюг; і, зрештою, про все, що можна зробити, коли гаснуть світила; було зовсім невідомо бути таким красномовним». (Під іменем нуртязанки Елефантіс кружляли Римом книги з порнографічними текстами та малюнками).

СОДОМІЯ В АРМІЇ ТА СЕРЕД ЖІНОК. За Катуллом Філопедія в його часи була поширеною в Римі, де мешкали переважно військові. Поза всяким сумнівом цього навину вони набули в таборах, а раніше цим грішили греки.

В «АНАБАЗІ» Ксенофонта читаємо: для того, щоб не затримувати походу, найменшим не дозволялося брати з собою зайвий багаж і невільників. Солдати із цим змирлися, але дехто все ж старався крадькома протягти з собою молодого хлопця чи дівчину до кохання.

КНИГА «ТИСЯЧА І ОДНА НІЧ» є зібранням содомій, які у французькому тлумаченні Галанда змінилися на невеличкі любові.

Збочення це трапляється у тубільних відділеннях (ноземного легіону в Африці) і тому туди не варто посылати французів, яким навіть ті хотіли їхати туди добровільцями. На жаль, воно також трапляється у наріжних відділеннях. Видно, на яку деморалізацію наразили сини шляхетних родин, покрані військовим судом. Був час, коли офіцери з Африки стали схильні до недосконалої содомії. Власниці деяких публічних домів у Франції скаржилися на наругу, що ті чинили їхні дівчатам.

Однан деякі жінки захоплюють це збочення, знаходять у ньому розпал (близькість анусу та піхви) і приєднують до цього або намагаються приєднувати іншу приємність, подразнення кінцора. Помічено, що у всіх пацієнток, котрі лікувалися на виразки анусу, одночасно знаходять спотворення піхви, спричинене мастурбацією і сафізмом. Побожування завагітніти є, безсумнівно, вирішальним мотивом такої подвійної розв'язності.

Доктор Мартіно з гінекологічної та сифіліграфічної клініки лікарні Лорсен висловлює таку думку: «Ті з вас, хто супроводжував мої візити, можуть підтвердити часті випадки содомії у жінок, що знаходилися у шпиталі Лорсен. Якщо ми помічаємо схочність содомії у публічних дівчат зі звичайною проституцією, то знаходимо її переважно у жінок, котрі не усвідомлюють тривалість такого ану, нав'язаного їм чоловіком.

Мушу сказати, що в лікарні Лорсен це — поширене явище; спостерігаю його у заміжних жінок, жінок молодих, розпущених, це правда, однак, не в тих, хто займається розпустом. Переглядаючи свої нотатки, перш за все зустрічаю служниць, кравчинь, модисток, барменок тощо, але дуже рідко — повій. Отже, содомія, як і спотворення піхви, спричинені мануалізацією і сафізмом, не належать проституції. Трапляються вони без винятку у жінок заміжних і одначок; у всіх одночасно зустрічаються сліди содомії, спотворення піхви як наслідок мануалізації та сафізму.

Содомію відмічають у всіх стадіях життя жінки, від восьми до п'ятдесяти і більше років; особливо вона зустрічається, за спостереженнями клініки Лорсен, між шістнадцятим та двадцять п'ятим роком життя. Жінки, чом до содомії, як це буває із проституцією».

Ці ж думки бачимо у Тард'є: «Особлива річ, що у шлюбних стосунках мають місце фанти такого виду. Переважно незабаром після шлюбу чоловіки починають нав'язувати жінкам свої збочені схильності. Жінки спочатку через невідомість поступаються, однак пізніше, через біль або після науки матері чи приятельки, більшість або застосовують таким актам, котрі пробувають у ролі юриста мусити втручатися лікар. Найвищий ступінь проти моральності може бути допущений чоловіком, котрий застосовує щодо дружини акти, що протирічать меті шлюбу, якщо вони здійснюються із виниканням грубої сили».

РОЗДІЛ 4. РОЛЬ МУЖЧИННИ ПІД ЧАС ЗЛЯГАННЯ

Мужчина має робити все, на що він здатен, аби доставити жінці розпал.

Жінка жінка сидить на краю ліжка, зайнята розмовою, на з ним лається, закриває її уста цілунками. Багато авторів вважають, що він має починати із ссання сосна.

Жінка жінка ерекція лінги, він торкається руками і делікатно пестить різні частини тіла.

Якщо жінка буде неспівною, якщо зустрічається із ним вперше, — хай він викладе руку між стегна, тоді вона її стисне інстинктивно.

Якщо це буде дуже молода дівчина, хай він покладе руку на її груди, які вона звичайно прикриває своїми руками, — а також під пахвами і на шиї.

Якщо це буде зріла жінка, він робитиме все, що сподобається обом і що пасуватиме обставинам.

Згодом візьме її за волосся і вхопить за підборіддя, щоби поцілувати.

Молода дівчина почервоніє і опустить очі. Але по ться, що справляє на неї найбільшу приємність під час злягання.

На цю тему говорить Суварнаамбха: що б не робив мужчина під час злягання з метою викликати розпал у жінки, заше має стискати ту частину жіночого тіла, нуди вона кине погляд.

А ось ознаки відчування розкоші та задоволення у жіночій тілі: тіло її напружується, очі прикриваються, вона повністю втрачає свою несміливість, прагне, щоб органи зляглися настільки міцно, як це можливо.

(Далі буде).

3 24 по 31 грудня

понеділок

24 ГРУДНЯ

▲ УТ

16.00 — Новини. 16.10 — Музична програма. 16.30 — «Час рішень» — час дій». 17.00 — «Звучить гітара». 17.30 — «День за днем». (Кіровоград). 18.00 — На другій сесії Верховної Ради УРСР. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Художній телефільм «Як гартувалась сталь». 2 серія. 20.35 — Реклама. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — На другій сесії Верховної Ради УРСР.

▲ ЦТ (I програма)

6.30 — 120 хвилин. 8.35 — «Посередник». Художній телефільм. 1 серія. 9.50 — Мультифільм. 10.25 — «Півцарства за нощю». Документальний фільм. 10.45 — Футбольний огляд. 11.30 — Очевидне — неймовірне. 12.30 — Час. 16.30 — ТСН. 16.45 — Дитяча година. 3 уроком французької мови. 17.45 — Ми і економіка. 18.30 — Час. 19.00 — Прем'єра публіцистичного телефільму «Москва — Берлін». 20.05 — На прохання глядачів. «Всі ріки течуть». Художній телефільм. 5 серія. 21.00 — Час. 21.50 — Прем'єра фільму-вистави московського театру «Школа сучасної п'єси» «Прийшов чоловік до жінки». 23.50 — Колаж. 23.55 — ТСН. 0.10 — Святковий концерт з Ватікану. 1.20 — На чемпіонаті світу з шахів. 1.35 — «Дванадцять стільців». Телефільм. 1 серія. 2.41 — «Відлуння нашої юності була». Передача про М. Кристаліну. 2.51 — «Театр одного актора». Л. Філатов. Сатирична казка «Про Федота стрільця, удалого молодця».

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — «Мусорський». Вперед, до нових берегів». Науково-популярний фільм. 8.35, 9.35 — Література. 9 кл. Романтизм у російській літературі. 9.05 — Італійська мова. 10.05 — Наш сад. 10.35, 11.35 — Астрономія. 11 кл. Місяць. 11.05 — «Головні міста Росії». Документальний телефільм. 12.05 — «Будемо чекати, повертайся». Художній фільм. 13.25 — Московський балет на льоду. 14.20 — «Літературний Ірнутський». 17.00 — Збережи і передай. «Козацькі наспівні». 17.25 — «Ангел мій». Документальний

фільм. 17.55 — Мультифільм. 18.30 — Час (з сурдоперекладом). 19.00 — «Велике небо Монтани». 19.30 — «Чорнобильське відлуння». 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — І Всеросійський фестиваль естрадних виконавців автономних республік округів і областей «Адігел-90». 21.05 — Прем'єра документального телефільму «Люди інших часів». 21.45 — Колаж. 21.50 — На IV з'їзді народних депутатів СРСР.

вівторок

25 ГРУДНЯ

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.20 — Мелодії «Галичанки». 10.05 — Світ поезії. 10.25 — Циркова програма. 11.10 — Концерт. 11.40 — Шкільний екран. 11 клас. Російська література. 16.00 — Новини. 16.10 — Заради істини. 16.40 — Науково-популярний фільм. 17.30 — «На квітесній хвилі». Інформаційний випуск. 18.00 — На другій сесії Верховної Ради УРСР. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Художній телефільм «Як гартувалась сталь». 3 серія. 20.35 — Українські мелодії. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — На другій сесії Верховної Ради УРСР.

▲ ЦТ (I програма)

6.30 — 120 хвилин. 8.30 — «Посередник». Художній телефільм. 2 серія. 9.40 — Це було... було... 10.00 — Мультифільм. 10.20 — «О. джаз». Музична телевізійна. 11.25 — Дитяча година. 3 уроком французької мови. 12.25 — Колаж. 12.30 — Час. 13.00 — На чемпіонаті світу з шахів. 16.55 — ТСН. 17.10 — Музична скарбниця. О. Скрипін. «Пома естасу». 17.35 — Мультифільм. 17.45 — «Здрастуй, музико». 18.30 — Час. 19.00 — Парламентський вісник Росії. 19.15 — «Перебудова: проблеми і рішення». 20.05 — «Всі ріки течуть». Художній телефільм. 6 серія. 21.00 — Час. 21.50 — «Слово». Літературно-художня програма. 23.50 ТСН. 0.15 — «Дванадцять стільців». Телефільм. 2 серія. 1.21 — Спортивна програма. 1.51 — «Пісні Расула Гамзатова».

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — «Одного разу». Науково-популярний фільм. 8.35, 9.35 — Географія. 7 кл. Сучасні дослідження Антарктиди. 9.05 — Французька мова. 1 рік навчання. 10.05 — Французька мова. 2 рік навчання. 10.35, 11.35 — Географія. 8 кл. Земельні ресурси СРСР. 11.05 — Французька дипломатія в роки Великої Французької революції. Передача на французькій мові. 12.05 — Сеанс повторного телефільму. «20 грудня». Художній телефільм. 1 серія. 13.10 — Ритмічна гімнастика. 13.40 — Концерт молодих солістів оперних театрів. 14.50 — «Блискучий Дрезден». Про Дрезденську картинну галерею. 17.00 — Телестудії міст РРФСР. Передача з Барнаула. 17.30 — Мультифільм. 18.00 — Ритмічна гімнастика. 18.30 — Час (з сурдоперекладом). 19.00 — Концерт. 19.30 — Прем'єра документального телефільму «В ім'я воскресіння». 19.45 — Вечірня казка. 20.00 — Гала-концерт лауреатів конкурсів імені П. І. Чайковського. (1 від-

ділення). 21.45 — Колаж. 21.50 — На IV з'їзді народних депутатів СРСР.

середа

26 ГРУДНЯ

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.15 — Концерт. 10.50 — «У катаномбах». Телевистава. 11.40 — Шкільний екран. 9 клас. Російська література. 16.00 — Новини. 16.10 — Заради істини. 16.40 — Науково-популярний фільм. 17.30 — «На квітесній хвилі». Інформаційний випуск. 18.00 — На другій сесії Верховної Ради УРСР. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Художній телефільм «Як гартувалась сталь». 4 серія. 20.35 — Реклама. 20.45 — На добраніч, діти! 21.05 — На другій сесії Верховної Ради УРСР.

▲ ЦТ (I програма)

6.30 — 120 хвилин. 8.35 — «Посередник». Художній телефільм. 3 серія. 9.45 — Концерт державного ансамблю пісні і танцю Чуваші. 10.30 — «Слово». Літературно-художня програма. 12.30 — Час. 16.45 — ТСН. 17.00 — ТелеЕкно. Журнал. 17.30 — Дитяча година. 3 уроком англійської мови. 18.30 — Час. 19.00 — Актуальне інтерв'ю. 19.10 — Політичні діалоги. 20.05 — «Всі ріки течуть». Художній телефільм. 7 серія. 21.00 — Час. 21.50 — «Людина і закон». Правовий відеоканал. 23.05 — Колаж. 23.10 — Оперета, оперета. 0.25 — ТСН. 0.40 — На чемпіонаті світу з шахів. 0.55 — «Дванадцять стільців». Телефільм. 3 серія. 2.15 — «Відомі старовини». Музична передача за участю Н. Герасимової. 3.10 — «Танго в аргентинських ритмах».

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — «Загадки кам'яних лабіринтів». Науково-популярний фільм. 8.35, 9.35 — Світ, що нас оточує. 1 кл. Уроки поваги до правил руху. 8.55, 9.55 — «Голоси...». Документальний телефільм. 9.05 — Німецька мова. 1 рік навчання. 10.05 — Німецька мова. 2 рік навчання. 10.35, 11.35 — Природознавство. 3 кл. Наші пухнасті друзі. 11.05 — «Бурда моден» пропонує... 12.05 — Сеанс повторного телефільму. «20 грудня». Художній телефільм. 2 серія. 13.10 — Концерт з творів М. Мясковского і М. Алексєєва. 14.05 — «Борги наші». «Яна вона — Гжель». 17.00 — Мультифільм. 17.30 — «Згадуєчи ігри...». 18.30 — Час (з сурдоперекладом). 19.00 — Гала-концерт лауреатів конкурсів імені П. І. Чайковського. (2 відділення). У перерві — 20.00 — Вечірня казка. 21.15 — Кубок світу з фрістайлу. 21.45 — Колаж. 21.50 — На IV з'їзді народних депутатів СРСР.

четвер

27 ГРУДНЯ

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.20 — Любителям хорового співу. 10.35 — Теле-

фільм. 16.00 — Новини. 16.10 — Для дітей. «Веселка». 16.40 — Телефільм «М'ясні ряди». 17.30 — «Народовладдя». 18.00 — Документальний телефільм. 18.30 — «Малютко, якому — 25». (Дитсадок заводу «Гідросила»). 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Художній телефільм «Як гартувалась сталь». 5 серія. 20.35 — Фортепіанна музика. 20.45 — На добраніч, діти! 21.05 — Молодіжна студія «Гарт». У перерві — 22.05 — Новини.

▲ ЦТ (I програма)

6.30 — 120 хвилин. 8.35 — Мультифільм. 9.05 — Людина і закон. Правовий відеоканал. 10.20 — Клуб мандрівників. 11.25 — Дитяча година. 3 уроком англійської мови. 12.25 — Колаж. 12.30 — Час. 13.00 — На чемпіонаті світу з шахів. 17.15 — ТСН. 17.30 — Рух без небезпек. 18.00 — Контакт-форум. 18.30 — Час. 19.00 — ...До шістнадцяти і старші. 19.45 — Хвилинні поезії. 19.50 — Добрими очима побачити красу. 20.05 — «Всі ріки течуть». Художній телефільм. 8 серія. 21.00 — Час. 21.50 — За звіденнями МВС. 22.05 — Кінопанорама. Новорічний випуск. 0.05 — ТСН. 0.35 — «Дванадцять стільців». Телефільм. 4 серія. 1.48 — «Незабутні мелодії». Співає М. Магомасєв. 3.28 — «Монолог на фоні тайги». Документальний телефільм.

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — «Істинне і видиме». Науково-популярний фільм. 8.35, 9.35 — Природознавство. 4 кл. Таємниці лісового озера. 8.55, 9.55 — Мультифільм. 9.05 — Іспанська мова. 1 рік навчання. 10.05 — Іспанська мова. 2 рік навчання. 10.35, 11.35 — Фізика. 8 кл. Електрика у твоєму домі. 11.05 — «ТелеЕкно». Журнал. 12.05 — Сеанс повторного телефільму. «20 грудня». Художній телефільм. 3 серія. 13.10 — Ритмічна гімнастика. 13.40 — Концерт з творів К. Нільсена. 14.25 — В пошуках втраченого. «Бережіть-90». Про міжреспубліканський фестиваль театрів Молдови і України. 17.00 — Кінополітистика союзних республік. (м. Фрунзе). 17.30 — Мультифільм. 18.00 — Ритмічна гімнастика. 18.30 — Час (з сурдоперекладом). 19.00 — «Робити бізнес у СРСР? Так, це можливо». За матеріалами економічного семінару у Принстоні (США). 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — «Золотий плеск...». Документальний телефільм. 21.05 — П. І. Чайковський. Концерт для фортепіано з оркестром № 3. 21.20 — «Подорож з губернатором». Про сучасне і майбутнє острова Сахалін. 21.45 — Колаж. 21.50 — На IV з'їзді народних депутатів СРСР.

п'ятниця

28 ГРУДНЯ

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.15 — «Чехоградська гудба». 9.45 — Живе слово. 10.35 — Шкільний екран. 10 клас. Фізика. 11.05 — Музичний фільм. 11.40 — Шкільний екран. 6 клас. Музика. 16.00 — «Рон-полігон». (Кіровоград). 17.00 — Все про кіно. 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Художній телефільм «Як гартувалась сталь». 6 серія. 20.30 — Анонс нової науково-під-

навної програми. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — Щоденні і міжнародного фестивалю української музики. 21.50 — «Темп». 22.50 — Вечірній вісник.

▲ ЦТ (I програма)

6.30 — 120 хвилин. 8.35 — Мультифільм. 8.55 — Здрастуй, музико. 9.40 — Кінопанорама. 11.40 — ...До шістнадцяти і старші. 12.25 — Колаж. 12.30 — Час. 17.10 — ТСН. 17.25 — «Понхара — рай для туристів». 17.45 — Про що співають діти землі. 18.30 — Час. 19.00 — Мультифільм. 19.15 — Г. Свиридов. «Отчавившая Русь». Симфонічна поема на слова С. Есеніна. 20.00 — «ВІД» представляє капітал-шоу «Поле чудес». 21.00 — Час. 21.50 — В урвді СРСР. 22.00 — Колаж. 22.05 — Це було... було... 22.30 — «ВІД» представляє: «Погляд». «Веді», МТВ. У перерві — 23.55 — ТСН. 4.25 — «100 романсів П. І. Чайковського». Про романси П. І. Чайковського з журналу «Нувеліст».

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — «Як стати екстрадесом». Науково-популярний фільм. 8.35, 9.35 — Музика. 2 кл. Балет П. Чайковського «Лускунчик». 9.05 — Англійська мова. 1 рік навчання. 10.05 — Англійська мова. 2 рік навчання. 10.35, 11.35 — Історія. 8 кл. «Останній літописець». 11.05 — «Малі чорна і біла». Науково-популярний фільм. 12.05 — Сеанс повторного телефільму. «20 грудня». Художній телефільм. 4 серія. 13.10 — Концерт Є. Нестеренка. 17.00 — Твори С. Рахманінова виконує симфонічний оркестр СРСР. 17.45 — Об'єкти. 18.15 — Спорт для всіх. 18.30 — Час (з сурдоперекладом). 19.00 — Арена. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — «Вертикаль». Прем'єра документального фільму «В чеканні мецената». 20.50 — Музичний телебонус. «Віртуози». 21.35 — Колаж. 21.40 — Актуальне інтерв'ю. 21.50 — «Снігуроньку виклинали?». Художній телефільм.

субота

29 ГРУДНЯ

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.20 — Виступає ансамбль танцю «Політ». 10.10 — Для дітей. «Канал «Д». 11.40 — Художній фільм «Кінець сезону Морозова». 16.10 — Для школярів. Старті надій. 16.40 — Неаполітанські пісні. 17.00 — Науково-популярний фільм. 18.00 — Все про кіно. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Телерадіоканал «Право». 20.45 — На добраніч, діти! 21.05 — Міжнародний турнір з культуризму. 21.50 — Художній телефільм «Не зійшлися характерами». 23.10 — Вечірній вісник.

▲ ЦТ (I програма)

10.00 — Концерт дитячого ансамблю «Марімба Понес» (Японія). 10.30 — Пори року. Грудень. 11.30 — «Півгодини в Білоруському селі». 12.00 — «Партнер». Комерційний вісник. 12.30 — Час. 17.15 — ТСН. 17.30 — «Переможці». 18.30 — Час. 19.00 — Парламентський вісник Росії. 19.15 — «Сімейний екран». «Сім няньок». 21.00 — Час. 21.40 — «Що? Де? Коли?». Випуск 4. 23.10 — ТСН. 23.35 — «До і після опівноччя». 1.35 — Чемпіонат світу з шахів. 1.50 — «Солом'яний пап-

люшон». Телефільм. 1 і 2 серії. 3.58 — Валерій Леонтьєв. «Дай мені піти з тобою».

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — Мультифільм. 8.35 — Документальні фільми. 9.15 — Прем'єра документального телефільму «Анатолій Солов'яненко на сцені і поза сценою». 10.05 — «Роздуми після конкурсу». 10.45 — Концерт студії української пісні «Берегиня». 11.10 — Фільм — дітям. «Відавний широк». 12.20 — Колаж. 12.25 — Різдвяний концерт. 12.55 — «Одного разу у старому місті». Лялькова вистава для дітей. 13.40 — Музична скарбниця. Твори Я. С. Баха і Л. Бетховена. 17.00 — «Документальний екран Росії». «Ба м'ясний дим». 18.30 — Час (з сурдоперекладом). 19.00 — Мультифільм. 19.30 — «Рококо». Музична програма. 19.45 — Вечірня казка. 20.00 — Відеоканал «Співдружність».

неділя

30 ГРУДНЯ

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.20 — Ритмічна гімнастика. 9.50 — «У неділю вранці». Інформаційно-музична програма. 10.50 — «Доброго вам здоров'я». 11.35 — Новини. 11.45 — Дорогами Німеччини. Телеарис. 12.30 — Музичний фільм «Пісня серця». 13.00 — Для дітей. «Манал «Д». 14.15 — Село і люди. 15.15 — «Ви нам писали». 16.00 — Служба солдатська. 17.00 — Новорічні поздравлення з країни Мультиландії. 18.00 — Перлини душі народної. 18.50 — Ліричні мелодії. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Сонячні кларнети. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — Телеспортарена. 21.45 — Вперше на екрані УТ. Художній фільм «Біла нічна». 23.20 — Вечірній вісник.

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — Спорт для всіх. 8.15 — Ритмічна гімнастика. 8.45 — Тираж «Спортлото». 9.00 — Зранку раненько. 10.00 — На службі Вітчизні. 11.00 — Ранкова розважальна програма. 11.35 — Навколо світу. 12.35 — Здоров'я. 13.20 — Музичний кіоск. 13.50 — Фільми режисера Я. Фріда. «Зелена карета». 15.30 — «Зимовий сезон». Естрадна програма. 15.45 — Сільська година. Панорама. 17.00 — Мультифільм. 17.15 — Недільний променад. Концерт. 19.00 — Недільний кінозал. Мультифільм. Художній фільм. 21.00 — Час. 21.40 — Ширше коло. 0.55 — «Покровські ворота». Телефільм. 1 і 2 серії. 3.00 — «Співає Андрій Миронов». Кіноконцерт.

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — На зарядку ставай. 8.15 — Мультифільм. 8.40 — Контакт-форум. 9.10 — Біатлон. Всесоюзні змагання. Вечірня гонка. 9.55 — Фільм — дітям. «Гепард повертається». 11.00 — На чемпіонаті світу з шахів. 11.15 — Відеоканал «Радянська Росія». 13.45 — П. І. Чайковський. «Пінова дама». Концертне виконання. 16.35 — Колаж. 16.40 — «Карпатський мотив». Документальний телефільм. 17.00 — «Планета». Міжнародна програма. 18.00 — «Янчо вам після...». 18.45 — Личний спорт. Новорічна гонка «Зірон». 19.35 — В. А. Моцарт. Кон-

церт для скрипки з оркестром. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Прем'єра документального фільму «Послання до людини». 21.00 — Час (з сурдоперекладом). 21.40 — Ілюзіон. «Фанфан-Тюльпан». Художній фільм. 23.40 — ТВ про ТУ.

понеділок

31 ГРУДНЯ

▲ УТ

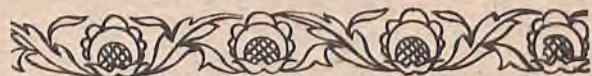
9.00 — Новини. 9.20 — Ритмічна гімнастика. 9.50 — «На щастя, на здоров'я». Музична програма. 10.10 — Солдатські листи. 11.00 — Вас вітають «Зоряни». (Кіровоград на Республіканське телебачення). 12.00 — Новини. 12.15 — Для дітей художній фільм «Снігова королева». 13.40 — Співає Філіп Кірюков. 14.55 — Кінокомедія «Здрастуйте, я ваша тьотя». 16.35 — «Данило Галицький». Вистава. 18.40 — Концерт. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Майстри гумору. 20.45 — Вечірня казка для дітей. 21.00 — «Може це любов ходить поміж нами». Естрадний концерт. 22.15 — Танцювальні ритми. 22.45 — Програма мультифільмів для дорослих. 23.50 — 3 Новим роком, товариші! Поздравлення радянському народу. 00.05 — «Щедрий вечір, добрим людям». 02.25 — Художній телефільм «Іронія долі або з легким паром». 1 і 2 серії.

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — Мультифільм. 8.10 — Наш сад. 8.40 — Концерт державного чукотсько-ескімоського ансамблю «Ергирон». 9.30 — Людина. Земля. Всесвіт. 10.30 — До 75-річчя кіностудії ім. М. Горького. Художній фільм для дітей «По шуючому веліню». 11.30 — Цирк, цирк, цирк. Лев, слон, собака та інші... 12.10 — «Меридіани дружби». Міжнародна музична програма. 13.40 — У світі творини. 14.40 — Парад Санта Клауса. 16.10 — Кіношоу «Євген Леонов та інші...». 17.30 — Міжнародна панорама. 18.15 — «50:50». Музичний додаток до передачі «...До шістнадцяти і старші». Новорічне телешоу. 21.05 — На добраніч, тьоті і дяді. 21.00 — Час. 21.40 — Сміх крізь роки. 23.20 — «Останній листок календаря». Концерт. 23.50 — 3 Новим роком, товариші. Поздравлення радянському народу. 0.05 — «Бал в Останніні». Святова новорічна програма. 3.05 — Танці, танці, танці. 3.35 — Мультифільм. 3.45 — «50:50». Новорічна дискотечна. 4.35 — «Програма «А».

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — Ранкова гімнастика. 8.20 — Мультифільм. 8.30 — Фільм — дітям. «Вітвіни шибеники». 9.40 — Концерт Академічного оркестру російських народних інструментів Держтелерадіо СРСР. Солістка А. Днішев. 10.25 — «Дорога в море». 11.00 — Сім'я. 12.00 — Відеоканал «Співдружність». 15.15 — «У пошуках загубленого часу». Документальний телефільм. 15.40 — «Труффальдіно із Бергамо». Художній телефільм. 1 і 2 серії. 17.50 — Музичний телебонус. «Пам'ятні концерти року». 18.50 — Кіноспрантани. Ведучий М. Захаров. 21.00 — Час. 21.40 — «Лускунчик». Балет на музику П. І. Чайковського. 23.50 — «3 Новим роком, товариші». Поздравлення радянському народу. 0.05 — «Новорічна музична ніч». Концерт популярної класичної музики. 1.02 — Безперервний кінопоказ.

Мій співрозмовник — Ігор Ермаков, голова комісії у справах молоді міськради. Одночасно він другий секретар міському комсомолу. Ділова, енергійна людина. У міському парламенті до нього ставляться з симпатією і повагою. Ермаков, на відміну від деяких депутатів, що видають себе за демократів, ніколи не рветься до мікрофону аби-чого. Його виступи, як зараз модно говорити, конструктивні, пропозиції влучні. Треба сказати, що голові і засту-

справах молоді налічує сім чоловік. А всі разом ми юридично оформились у молодіжну групу.

КОР.: Хто входить до твоєї комісії?

І. Е.: Вона об'єднує 7 чоловік. Це люди різних професій: лікар, токарь, ліціонер, комсомольські працівники.

КОР.: Молодіжна комісія об'єднує переважно комсомольців. Ти — молодий комуніст. Означає це, що віддаватиметься пріоритет

КОР.: Отже, коли б тебе висунула Спілка Незалежної Української Молоді (СНУМ), ти б відстоював її ідеї? Я правильно зрозуміла!

І. Е.: Вибач, а чому мене повинна висувати ця спілка? Я не належу до неї. Взагалі, моє переконання, — молодь Кіровограда відійшла від політичної боротьби. Її більше турбують економічні проблеми.

КОР.: Ти хочеш сказати, що молоді байдуже, чий ідеї переважатимуть. У чомусь ти правий. У

риш — пріоритет молодіжній політиці, аграрники, наприклад, домагаються закону про пріоритетність розвитку села...

І. Е.: Мабуть, починати треба навіть не з молоді, а дітей. Ми довгий час, вибач, яловили гасло типу «все найкраще — дітям», звідси у нас проблеми у всьому: молодь, село... Треба шукати вихід. Я дала від думки, що нам легко буде втілити в життя «Основні напрями розвитку молодіжної політи-

можна над цим скільки завгодно іронізувати, але якщо ми говоримо про пріоритетність загальнолюдських цінностей, то не треба брати гріха на душу. Не винен знаменитий Альошка Марчук (я маю на увазі пахматовський образ, хоч є реальний прозаїст Герой Соціалістичної Праці О. І. Марчук), що братське море було чиніть кабінетною помилкою! Але хтось же винен у тому, що гітара його зламалася!

звільненої президії міськради.

І. Е.: При міськвиконкомі створено комітет у справах молоді, очолюваний Сергієм Алимовим («Молодий комуніст» вже розповідав про це). Одна з підстав для його створення — бажання зберегти молодіжну економіку. Я вдячний нашій міській владі, що пішла назустріч комісії прийняла рішення звільнити молодіжні громадські організації від сплати податків у міський бюджет. Взагалі-то у роз-

ХТО ЗЛАМАВ ГІТАРУ МАРЧУКА?

пнику голови міськради, комуністам парламенту підтримка Ермакова всієї молодіжної групи дуже доречно — адже і в міському депутатському корпусі часто вирують пристрасті не гірші, ніж на республіканському рівні.

— Тільки не плутай, — попереджає Ігор Ермаков, — молодіжну групу з комісією у справах молоді. Це різні речі.

КОР.: Тоді, будь ласка, проясни. Але краще почати спочатку...

Ігор ЕРМАКОВ: Почнемо спочатку. З передвиборної боротьби? Бурлила весна 90-го року приєднав к'ровоградській молоді вперену перемогу на виборах. Можеш прийняти цю фразу з іронією, але це так. З понад як 90 чоловік, що балотувались у 160 округах, у міський парламент пройшло 28 чоловік і 18 на райради. Це один із кращих результатів у республіці. Тобто участь молоді у роботі парламенту. На першій сесії міськради, коли йшло формування, розстановка сил парламенту, ми вирішили, що ні в якому разі не можна зосереджуватись у одній комісії, «розійшлись», так би мовити, по різних. Молоді депутати працюють у комісії по культурі, соціальності, молоді, тощо. Комісія у

комсомолу! Адже не секрет, що молоді сьогодні далеко не однорідна.

І. Е.: Про який пріоритет мова? Згодом ми ще поговоримо про основні напрями молодіжної політики. А зараз підкреслюю: наша основна мета — захист інтересів молоді міста

незалежно від її політичної приналежності. А те, що я комсомольський працівник... В усьому цивілізованому світі будь-яка партія прагне посадити на парламентський стілець свого представника. Не розумію наших дебатів навколо проблеми, бути голові парламенту комуністом чи ні. Мене висунув комсомол і я буду відстоювати його ідеї.

такому випадку, Ігоре, скажи про своє особисте ставлення до комсомолу. Не будемо наївними, комсомольський працівник сьогодні не такий твердолобий.

І. Е.: Моє особисте ставлення до комсомолу... Дуже важко зорієнтуватися. Все поставлено з ніг на голову. Сама структура, я вважаю, ідеальна. Але зараз вона розсипається. Настане час, коли не буде органа, який захистить молодь. Можливо, там треба пройти усе це, щоб зрозуміти роль і місце комсомолу. Але я хочу наголосити ще на одному аспекті: щоб комсомол все-таки до кінця не розсипався, необхідно, щоб він займався комсомольцями. Я цю думку скрізь висловлюю, хоч вона не всім подобається. У нас же виходить — один платить внески, а десять годуються. Не можна так.

КОР.: Тобто це означає, що комсомол входить на рівні у створення молодіжної програми?

І. Е.: Так. Але він входить першим. ВЛКСМ виділив на соціальні потреби 100 млн. карбованців.

КОР.: До речі, Ігоре, а навіщо знадобилася молоді якась особлива програма? Сьогодні хворе все суспільство. Ось ти гово-

риш, які ми маємо намір винести на розгляд чергової сесії міськради. Навіщо знадобилася ця програма? Тому що до сьогодні програми «Молодь» просто не існувало, а якщо й існувало, то в пусто-порожніх підпунктах, закликах, голих обцянках...

КОР.: Значить, я не у всьому з тобою згодна. Комсомольський ентузіазм, здатність на подвиг (тілкі ось в ім'я чого — це інша мова), самозречення, — вони існували. Місто на світанку зводилось. Комсомол не даремно одержував ордени. Сьогодні

І. Е.: Я зовсім не запечую. Але не забувай, надворі інші часи. Ми живемо в умовах переходу до ринку, а це маса проблем: безробіття, беззахистність. Скільки б не залежали урядові особи, що «все робиться для безблизького виходу з тупика», загальна картина відома. А тепер уяви, яким буде становище молоді, якщо ми про неї не потурбуємося. Наші основні напрями розвитку молодіжної політики повинні охопити весь комплекс проблем: економічних, соціальних, політико-правових, духовних. Концепція готова, але важко буде її пробити, тому я закликаю громадську думку в місті сприйняти пріоритетність молодіжної політики, зрозуміти її важливість.

КОР.: Ти говориш про створення в рамках програми «Молодь-91» соціальної служби. Розшифруй, будь ласка.

І. Е.: Так, хочемо створити систему соціальної допомоги молоді, куди увійдуть соціологи, юристи, сексологи. Її складовими будуть молодіжна інформація, телефон довіри, захист молодих інвалідів.

КОР.: Яким чином все це реалізовуватиметься? Комісія працює на громадських засадах. Ти, між іншим, теж виступав проти

винних країнах молодіжної політики фінансується держбюджетом, а ми себе самі повинні фінансувати. Але якщо гроші потраплятимуть у держбюджет, то нам вони не «світитимуть».

КОР.: Тобі не здається, що ми занадто багато почали говорити про комерцію, підприємництво?

І. Е.: Я за підприємництво. Без цього ми не виживемо. У нас існує 24 молодіжних підприємства. Всі вони заробляють гроші. Іноді чуєш — у спекулянтів перетворюють молоді. Спекуляції не буде, коли існуватиме здорове підприємництво. І нехай молоді зароблять, якщо держава не може забезпечити її потреб.

Якщо в дверто, і мене турбує зайва комерціалізація, наприклад, культури. Є цінності, які не грошима вимірюються. Мабуть, країна ми така, не можемо, щоб не перегнути палицю...

КОР.: Будемо сподіватися на краще. І на те, що комісія у справах молоді міської Ради знайде спільну мову з нашою молодіжною, адже ми теж покликані захищати інтереси молоді.

І. Е.: Отже, за консенсусом.

Інтерв'ю взяла Валентина ЛЕВОЧКО, м. Кіровоград

КАУСТИК ДЛЯ ВАШИХ ПАЛЬЧИКІВ

Злидні позасідали в наших кутках і почуваться там дедалі привітніше. В мирний час, у розквіт постіндустріальної епохи й на успішному старті комп'ютерної ери майже 300 мільйонів чоловік найбільшою в світі держави піжикття проводять у чергах. В одній руці талон, у іншій — купон, візитка чи паспорт, а третьою п'ятірні на гроші: бог не дає, хіба в зуби їх затискає. І все одно ні поїсти нічого вартісного не роздобудеш, ні вдягтися, ні взутися. Куди все пішло? Ошаленілий народ називає адреси: інномеді вивезли, торгові приховали, мафія на спекуляцію забрала, кооператори поскупили... А тим часом якраз кооператори іноді й самі щось виробляють і навіть пристойно.

... Чоловік нагледів у комісійному магазині плащика, зайшов з ним у примірочну, і за хвилину звідти долинув такий зойк, ніби нещасного вічарка за литку гризнула. Покупець, на гріх, виявився знавцем англійської. Побажавши дізнатися з етикетки, у якій же країні виготовлено таку гарну річ, прочитав, що тримає в руках не плащ, а «Чохол для вашої машини». Інший поліглот у іншій крамниці виявив, що на влододаній ним сорочці вигантувана золотом ниткою нашивка гласить: «Підстилка для вашого котики».

Торгівля теж по світу тинається у пошуках імпорту не тільки для своїх людей — іноді й чужим, тобто нам, кризь пальці просипається. Розіграли на одному підприємстві в лотерею модельні дамські чобітки. І що б то щасливцям бігти хутчіш додому хвалитися покупкою — так ні, потягло піднятися на ящик, у якому товар привезли. Тут уже знання італійської було ні до чого — силует дядька з лопатою біля купи глини

говорив сам за себе. Потім переказали й напис. «Взуття для роботи на будові й фермі». Чоловіче взуття, ясна річ.

Учасники й очевидці цих казусів на всі заставки лягли негідників, які дурять народ, підсовують фальшивий імпорту, прикидають прекрасну статтю мужицькою звувачкою. А в мене до цього додалися ще й інші почуття. Поясню.

Згадані ярлики відпороли зі справжніх речей. Вдумайтесь. Чохол саме для вашої машини, і ні для жодної іншої. Це білосніжне, осяйне, легке, мов хмаринка, диво (як у американському фільмі «Кокон» — хоч весільну сукню ший!) сотні людей виготовляли, везли і продавали виключно для вашого авто, отже, і для вас, єдиного і неповторного. У вас у домі обшкрябує меблі ледяче нахабне мурло, але ряднишка в крамниці перекопують, що це не так, що маєте добрий смак і завели ніжного, лагідного котики. Що тільки його шовковисті боки, і ні жодні інші, гідні лежати на такому гарному килимку. А їхні робочі кирзачі мають вигляд наших вихідних — ось де турбота про покупця, увага до нього!

Мушу сказати, що підприємці з-за бугра дбають не тільки про своїх, а й про наших покупців. У німецькому місті Гамбурзі придумали, американці за патентом, виготовили і продали нам пральний порошок «Trid», який досяг і Кіровоградщини. Щоб ми не мучилися зі словником, інструкцію по пранню написали майже без помилок російською мовою. Більше того — з урахуванням специфіки країни-одержувача. Судіть самі:

«Мери предосторожности. Если вы случайно выпили раствор порошка, прополощите рот водой и выпейте стакан воды или молока».

Люди знають, що наш споживач обожає нетравляційні напої, як-то — антифраз, антимолю, гумовий клей, політура, водний розчин зубної пастки. Обожає міцність, а це порошок дуже «хеві», сильнотонічний, всередину водного розчину карбонату натрію!

Та годі схилитися перед Заходом. У цих роздривах приватників бувають і ганебні проколи. Дивайтеся далі на «Trid». Ну, там очі від нього беруть шок погал на кожу, стряхните его и тщательно промойте это место холодной водой». Скандаль! Польська жінка треба підказати, що робити, коли «Trid» хай у країнах, де в кожного є пральна машина, припадає не за попереднім записом (відмічати дівчачі ки, а в нас їх і для хірургів не вистачає).

Однак ми вмиваємося закордонним милом, принаємним для песиків і для життя покійників у моргу. Та в той час не було. Собаче збуджувало в пам'яті прапо. Отож при наших злиднях і цей «Trid» без яких інструкцій використовуємо. Можливо, й випемо.

Н. ДАНИЛЕНКО

НА РІЗНІ ТЕМИ

«БАРАНЯЧИЙ РІГ»

Повертаючись
до надрукованого

Стаття під такою назвою була вміщена в нашій газеті ще 9 червня 1990 року, але обставини змушують повернутися до неї на порозі 1991-го.

Нагадаємо, що з тій публікації розбиралися скарги: учениці Олександрійського радгоспу - технікуму на викладачів, котрі втрутилися в її весілля, і однієї з технікумівських груп на свого куратора. Листа від потерпілої нареченої в редакцію привезла і в недовольну класним керівником групу мене повила викладач технікуму Г. В. Романенко. Я тоді переговорила і з учнями, й з педагогами, навела думки тих і інших, висловила свої міркування щодо предмету конфлікту, зокрема, не схвалила гуртожитських порядків і завершила статтю побоюванням, що після цього з Олександрії можуть надійти протести: «Кореспондент не розібрався, підійшла необ'єктивно...»

Як у воду дивилася! У відповіді на статтю за підписом секретаря комітету комсомолу радгоспу-технікуму В. Коновалова знаходжу рядки: «Спецкореспондент Н. Даниленко не компетентна ні в принципах виховання, ні в нормах права стосовно роботи органів учнівського самоуправління в гуртожитках...» «В описаній події т. Даниленко не розібрався, хоч і «пролізла через дверну дірку», а не пройшла крізь двері, як ходять усі виховані люди...» А далі на 3-х сторінках В. Коновалов наводить подробиці того весілля і свою оцінку взаємин учнів та викладачів.

Я пам'ятаю, з яким здивуванням глянула на ті двері, але саме крізь них мене провели. Я теж тоді подумала про виховання: чи виховуватимуть виховані люди шибки у власному домі? Але ще більше мене вразило те, що В. Коновалов був

присутній при моїй бесіді з викладачами і при бажанні міг би просвітити мене ще тоді!

Та замість того — лист наздогін, та ще й другий екземпляр із машинки. Перший, очевидно, пішов у інстанції, котрі без В. Коновалова так і не дізналися б, що «кореспондент не розібрався». Було в листі й повідомлення: ту викладачку, котрою група була незадоволена (Н. П. Луценко), з роботи звільнили.

Схожу новину я почула по телефону: звільнили й Г. В. Романенко. До неї й раніше колеги мали претензії (про це йшлося і в «Баранячому різі»), які зовсім не стосувалися її професійних якостей, а «їй подобаються скандали», «в неї панібратство зі студентами...» Сама Галина Володимирівна сказала, що її звільнили «за аморальну поведінку» і пов'язувала це з її участю в розборі скарг учнів.

Кілька місяців вона дозволила, приїжджала, розказувала про збори, на яких її розбирали, про візити до неї всіляких комісій, про пошуки справедливості. У депутатів, рухівців, в обкомі профспілок, в обкомі Компартії України, де ще йща... Аж поки я не поїхала в Олександрію, аби побути на суді, де мала розглядатися справа про звільнення. У суді побувала, а на само-власному процесі — ні. Його не відбулося, тому що перед призначенням часом з'явився завуч технікуму М. Ф. Собко і подав судді... наказ про відновлення Романенко на роботі!

Вона була готова до психологічних незручностей при поверненні на роботу. І ось одержую лист: «Виявляється, все ще поперед-дуд». Пише про відновлення їй тодішнім обкомом профспілок, про свою незгоду з формулюванням наказу (що відновлена на

роботі тому, що звільнена під час відпустки), про незгоду на виплату зарплати, новий суд, нові збори...

«Вирішили, що на перші уроки я ходитиму в присутності 3-х чоловік (завуч Собко М. Ф., зав. відділенням М. С. Мельник, голова комісії І. Н. Бабін). І далі описує кілька епізодів, коли колеги в її присутності питали учнів, чи бажають вони, щоб вона викладала в них. Деякі групи при цьому виходили, з аудиторії, деякі ні. Потім пішли нові накази: догана за неявку на виклик завуча, передача предметів Романенко іншим педагогам. Запропонували їй іншу роботу... Згодом Галина Володимирівна, як їй вельми, сиділа не на уроках, а «в кабінеті акушерства з 8.30 до 11.15» і писала до редакції: «Іноді хочеться зостатися без очей, щоб не бачити всього, не чути розмов студен-

тів... Може, колись плюну на все і піду з життя, але поки що я вірю, що є хоча б справедливість...»

Напевне, в Г. В. Романенко є недоліки. Але, гадаю, що, вибачте, виганяти людину з роботи можна (і, мабуть, треба) за профнепридатність, кримінальний злочин, злісне прогульництво, постійні зриви виробничого процесу — хіба не те й закон каже? А Романенко — за що? Відомі й випадки, коли людину до якого-сь ексцесу підштовхували, цілеспрямовано згинаючи її в баранячий ріг присипуваннями й підловлюваннями на дрібницях та збирання їх докупи.

Чи не подібне відбувається в радгоспі-технікумі? Не стверджую — просто розмірковую. Яких нових дзвінків, візитів і листів під копірку нам чекати?

Н. ДАНИЛЕНКО.

НЕ ГУЛЯЙТЕ, МУЖИКИ, НЕ ГУЛЯЙТЕ!

КІНОАФІША

Читаєш назву фільму: «Сон незайманої», і розумієш, що ніщо людське нам не чуже...

Облом — у першому ж кадрі — гола дівчина у стилі «нічого собі» сидить біля фортепіано і зі знанням справи спокушує когось невідомого за кадром: «Подивися, яка у мене шия, плечі, шкіра, груди...»

Глядач весь там, в ідеальному світі кіноілюзій, де підсвідомо не проти того, щоб якимось чудернацьким чином опинитися поблизу дівчини і оцінити матеріально всі її принади.

Аж раптом із чарівних вуст зриваються вередливо-докірливі слова:

— І не соромно піддвлятися! Все. Фініш. Стає ніяково, хоча й гроші начебто заплата.

А опісля «прокурорського» звинувачення новий реверанс: камера показує, кого спокушувала героїня. Кімнатного цуцика (у породах я — пас). Випадаю в осад. Втім, дивлюся далі.

Дія стрічки «емігрує» до головного героя — такого собі напівбогемного режисера-документаліста Сергія Авірова, який разом зі патлатим оператором Толиком знімає фільм про кохання.

Авірову — за сорок, погляд — полум'яно-сексуальний, іронічно-наплювацький, голос у окремі моменти — «один до одного» схожий із голосом Висоцького (ця роль взагалі підходить під його імідж). Соціальний стан — бідний інтелігент напередодні переходу до ринкової економіки. Отже, сучасний Дзіга Вертов у пошуках сенсу кохання. Чужого, але знаходить своє. Але про це пізніше...

— Бажаєш дівочку? Жени двадцять п'ять і потім пальчики оближеш, — приклеївся до Сергія у бані зачуханий мужик; невже вимірає відважне плем'я сутенерів радянського гатунку?

Авіров погоджується і йде за вказаною адресою у кафе «Ліра»: пам'ятає незабутній твір «Макара» (для невігласів — Андрія Макаревича) і зустрічається зі жрицею постільних насолод. Коротка прелюдія із проданою повістю далеко не першої молодості і — на хату. Але у найбільш відповідальний момент кабальєро помічає на стіні портрет малюка років п'яти і йому все стає зрозумілим.

Яка там до біса проституція? Елементарне зведення кінців з кінцями. Де ж іншає взяти отой дерев'яний карбованець? У неї просто немає іншого виходу. Так, звісно є мультиорґастичні жінки, котрі постійно відчувують смертельну потребу задовольнити свої тивні інстинкти. Проте це — тривіальна хвороба, на кшталт горезвісного гомосексуалізму і засуджувати їх просто несправедливо.

Грошей нема, а амбіції — мішками вигрібай: коли Авіров дає їй гроші «просто так», жінка не розуміє благородного жесту і з гнівом відмовляється: «Ах ти...» і далі за текстом.

Сергій швидко затирає їй рота словами у дусі кращих творів соціалістичного реалізму: «Бери, дурно. Гроші не тобі, а Мишку. Завтра прийду до тебе, будемо кіно знімати».

Отже, одна героїня є. Друга примадонна майбутнього шедеву (уривки із якого демонструються у залі якого-сь убогого ДК) — звичайнісінька алкоголичка. П'є і гуляє від нудьги. Особисто я не зовсім розумію, як це можна у наш час нудувати, але припускаю, що є тисячі людей, які притримуються зовсім протилежної думки.

Третя героїня (хоча вона нею і не стала) — колекціонерка дурнів, яких збирає за допомогою шлюбних оголошень.

Аж раптом в епіцентрі уваги наших митців опиняється «вічно юна» жінка на прізвище Ланська, у минулому — щось середнє між Любов'ю Орловою і Лідією Руслановою. Ця літня особа з таким собі неординарним еротичним поглядом (у молоді роки, певно він, зводив з глузду як поплічників Йосипа Віссаріоновича, так і його жертв) і повинна стати головним персонажем їхньої стрічки. Думаю, саме таких представниць слабкої статі люб'язно запрошував прокататися машиною по Москві «кращий друг радянських жінок» Лаврентій Берія.

Авірова, крім того, зачаровують її загадкові слова: «Я прийду до Вас, неодмінно прийду. В образі молоді дівчини».

Через кілька днів Ланська несподівано помирає... І справді «приходить»: її душа немовби переселяється у підсвідомість Олени, роль якої виконує Каріна Морітц (її перше екранне роздягання, до слова, відбулося у фільмі «Відступник» В. Рубінчика — автора історико-еротичної «Комедії про Лісістрату»).

Олена — дівчина трохи не від світу цього... Приміром, знайома ситуація: проводи хлопця в армію. Всі п'ють, він — ні. Така собі біла ворона. Не п'є і наша героїня.

«Ах ти...», не знаєш, як раніше парубків на службу виряджали!.. та я за стільки кілометрів сюди їхав, а ти...», — кричить розігрітий родич непитушого призванника. Хлопець у розпачі: що робити? Раптом до нього підходить Олена із двома фужерами чогось червоного і пропонує випити удох. Він погоджується. А на завтра його... ховають. «Печінка, як граната, вибухнула. Буває», — констатує діагност приїжджий лікар.

Олена шокована. Що робити? І вона обирає єдино правильний шлях: йде до того самого родича і демонстративно спокушує його. Маленька ремарка: цей епізод — принципова знахідка авторів «Сну незайманої», такий собі посібник для наївних дівчаток. Знайте, любі: якщо ви ненавидите когось і хочете жорстоко помститися — віддайтеся йому. Бажано, до речі, бути при цьому незайманою. Так сильніше й ефектніше можна дістати свого кривдника.

Знайомство Авірова і Олени відбувається після його виступу перед публікою, коли дівчина наздоганяє Сергія, гнана неземним, полум'яним почуттям.

Зустрівши свою єдину, Авіров забуває все: симпатичну, тиху люблячу дружину і дочку, на нього щось наводить і він без особливого каяття проводить з «незайманою» (хоча у неї начебто вже було «це» із тим приїжджим племінним бугаєм; щось тут батьки фільму не дорахували) бурхливу ніч. Цієї ж ночі дружина Авірова помирає на операційному столі (щось пов'язане із раком). Отаким фатум. Мораль: шановні чоловіки, не зраджуйте своїх дружин, вони цього не переживуть! А домовину при нашій агонізуючій економіці дістати буде практично (та ще ці купони) неможливо.

Дізнавшись про смерть дружини, Авіров артистично кричить Олені: «Ти розумієш, тепер поміж нами завжди буде знаходитись яма» і проганяє її від себе. Олена обирає шлях а-ля «Інтердівча»-2, але без трагічної розв'язки: виходить заміж за першого-зустрічного... шведа і виїжджає за «бугор».

Правда, через якийсь час приїздить додому, приходять до Авірова і після коротенької пікіровки кидає йому: «А ти мене кохаєш...».

Хелпі енд: у фіналі картини вони знов разом. Стоять, обійнявшись, як дві тополі (третю, зайву, порубали мужики із пісні «Любе» — «Атас») на Плющисі.

Що ж, я вітаю героїв (і авторів рецензованої стрічки) із законним, мабуть, шлюбом, але нехай скажуть, куди вони поділи доньку Авірова? Її очі в ту мить, коли до неї підходить батько із звісткою про смерть матері (а вона вже все зрозуміла своїм несвідомим дитячим еством!) — головне у фільмі. Особисто для мене.

І після цих пронизуючих серце оченят я буду дивитися на Олену вже не як на дівчину із пружними грудьми і тим, що знаходиться за ватерлінією живога, а вже, як на мачуху. А із казок чудово знаю, що страшніше мачухи нікого немає.

Так, є батько. Проте із фільму можна довідатися, що коханець він крутий, а от у ролі татка він того... не дуже засвічується. Кохання, зрозуміло, річ приємна, але ж потенція самця колись вичерпається, прийде невідлукний старечий маразм і доведеться повзти на карачках до дочки. А от чи прийме вона?

Хоча автори «Сну незайманої» завдання зробити реакцію у майбутнє своїх героїв перед собою не ставили. Куди простіше — спорудити звичні модульні схеми, населити екранний соціум маріонеточними героями і зробити еротико-психологічну мелодраму із щасливим проіндійським кінцем. Кінці у воду? А у воді сидить зубаста щука на ймення «реальність». Вона, на жаль, німа, як і усіляка інша рибина, тому я кричу замість неї: «Не вірю! Дурять людей!»

А всі, хто вірить, нехай кидаються у шалений вир донжуанських сперматичних пристрастей (не забувши екіпіруванням), чіпляють за четвертак одну із кіровоградських «навсеготових і чекають».

1) коли законна дружинка дасть дуба;

2) коли їхній юній мамзельці-путані присниться сон незайманої (хоча це — консенс, адже її вже перетягло пів області) і вона подарує йому «плутонічну» любов...

А я посміюся. І напишу сценарій «Сон дурня».

м. Новоукраїнка.

Юрій ЛУКАШЕВСЬКИЙ.

ВІТРИЛА

Владимир ОВЧАРЕНКО

ВІРШ В АЛЬБОМ

Нам бы на ты с тобою,
Волна у прибоа пеной,
Соскучишься под луною,
Обнимешься со Вселенной.

Снег закружит, растает,
Воды снесут преграды,
Время следы верстает
В каменные грады.
В даль посмотрю — курганы,
Ропот ветров — знаменье,

Тянут чужие страны,
Корчится вдохновенье.
Станешь ли звать любовью,
А не играть в подростки?
Нам бы на ты с тобою,
У жизни на перекрестке...

ЩО ТАКЕ ЛЮБОВ?

Я хочу у вас запитати — що таке любов? І взагалі чи є любов? Особисто я впевнена, що її немає. Як я можу вірити в неї, коли людина, яку я люблю, мені зрадила. Я зустрічалася з хлопцем рік тому, ми розстались. До мене почав ходити мій однокласник. Поволі я забула старе. Дякуючи своєму новому другу, я кинула палити. Він говорив, що мене любить. Було багато хороших вечорів. Всі його зошити, коробки від сірників, від цигарок були списані моїм іменем. Так пройшло 5 місяців. Я його полюбив.

І ось в один прекрасний день приїжджає одна дівчина. На гулянці його спонує він йде до неї. Через знайомого передає, що так вийшло...

Ну, як, як вийшло? Чому саме з ним? Чим я перед ним завинила?

І як після цього вірити в любов? Де вона? Що це таке? Я знаю, що таке зрада. Що буде далі? Як почуття я буду тепер мати до хлопця? Звичайно, презирство. Хіба не так? Він ще повернеться. Я знаю. А тепер я буду шукати помсти. Жорстокої.

Я вас дуже прошу, надрукуйте мій лист. Нехай він його прочитає. Хай йому серце підкаже, що це про нього.

Наталія, 15 років.

ЛЮБОВ — ЦЕ ЗАГАДКА...

Наталія писала свого листа в той час, коли в її душі вирували почуття. Це видно з уривчастих фраз, різних думок. У такому стані важко віддати перевагу розумові і тверезо все зваживши, дати відповідь на запитання, яке так хвилює дівчину: «Що таке любов?» Наталія ставить це запитання з нотками розчарування в голосі. Чому? Хіба зрада коханого, якої ти зазнала в свої 15 років, означає кінець життя, кінець почуттям, сподіванням на краще? Не посміхайтесь скептично, досвідчені, вічномолоді жінки! Для вас тут все зрозуміло. А Наталія боляче, кожна річ їй волає про нього, всі думки, всі почуття, як натягнута струна, спробуй бути впевненим у майбутньому. Найкращий лікар тут — час. Він покаже наскільки міцні були ваші почуття.

А що ж таке справді, любов? Віками людство не може дати відповідь на це запитання. Найбільше попрацювали над цією незвіданою формулою поети. Пам'ятаєте: «Пройдуть гола, пройдуть тисячелеття, і тоді в мільно-мільярдний раз, гас б нім был человек, иль сущность человечья, по-новому, среди обычных фраз, вновь прозвучит в повторе бесконечном: «Я вас люблю, я думаю о вас».

Можна було б повторити ще і ще раз відоме і, по суті, дуже правильне: любов може існувати лише тоді, коли є спільність інтересів, духовне єднання. Це аксіома, до якої можливо, слід прислухатися й Наталії. Але любов то ще й багато незбагненного, зрозумілого тільки двом.

Любов — то вічна загадка, яку кожен розгадує по-своєму.

Проблеми «маленької» музики

«Все краще — дітям». З цим чудовим лозунгом ми зустрічаємось майже щодня. І майже з ясельного віку ми повільно, але впевнено, починаємо звикати до того, що цей лозунг на практиці далі красивих слів не йде.

Нещодавно довелося побувати мені у Богданівці, що у Знамянському районі. Зайшов і до музичної школи.

Працює ця школа вже близько двадцяти років. Майже вісімдесят дітей оволодівають тут грою на баяні, фортепіано, скрипці, духових інструментах. Нещодавно почали вчити дітей грі на бандурі.

Розташована вона у невеличкому куточку місцевої середньої школи. Шум, дитячий сміх навряд чи допомагає юним музикантам оволодівати азами улюбленого мистецтва. Вчителі позакласної роботи не завжди відпускають дітей на заняття музикою, хоча проходять вони у цьому ж приміщенні. Викладачів середньої школи можна зрозуміти. Їх обов'язки вимагають, щоб діти оволодівали математикою, фізикою, літературою... А музика? Адже щотижневі уроки співів аж ніяк не можуть замінити регулярних занять у «музикальці».

Якось прочитав таке: коли японські економісти вираховували, що їх країну чекає економічна криза, уряд терміново збільшив фінансування естетичного виховання школярів.

І все ж, не зважаючи ні на що, Богданівська музична школа працює. Кожні весняні канікули силами учнів проводиться тиждень музики — юні музиканти виступають з концертами в дитячих садках, школах, перед дорослими.

Менш за все мені хотілося, щоб хтось з керівників знову почав вимагати щось поліпшити, підняти на відповідний рівень. Просто діда-начальники повинні повернутися обличчям до дітей. І не тільки в Богданівці.

В. ГРИШИН.

Знамянський район.

УЛЮБЛЕНА АРТИСТКА

На знімку: Аліса МОН.

Фото Дмитра ТКАЧЕНКА.

«ХОЧУ БУТИ УКРАЇНКОЮ...»

Мене звать Мирославою. Мені 16 років і не забаром прийде той час, коли мені вручать паспорт. Дайте відповідь, будь ласка, на таке запитання. У мене батьки — молдавани (по паспорту), але ніхто вдома не розмовляє по-молдавськи. Я живу на Україні, мої батьки теж живуть на Україні, тут жили мої предки. Але виходить, що я молдаванка, хоча я зовсім не знаю мови. У нашому селі навіть не вичають молдавську мову. І прізвище моє українське. Я б дуже хотіла бути українкою. Адже я живу на Україні і залишусь тут надалі. Тепер гострота міжнаціональних стосунків набуває небезпечного характеру. І я не знаю, що нас чекає надалі. Я маю на увазі тих, хто не знає молдавської мови, але в паспорті молдаванин. І зрозумійте мене, адже я хочу лишитись працювати в своєму селі, а до молдаван з боку українців ставлення погане. Я дуже буду чекати вашої відповіді. Адже це має велике значення в майбутньому.

М. СІЛІВЕСТРЕНКО.

с. Мартоноша.
Новомиргородський р-н.

Від «Вітрила»: Ми звернулися в юридичну консультацію. Як повідомила юрист В. В. Гостішева, наміри Мирослави практично здійснити неможливо. Якщо батьки різної національності, то дитина, досягнувши повноліття, може обрати одну з них — чи то батька чи матері. Якщо ж батьки однієї національності, то для заміни своєї національності повнолітня дитина не має підстав.

Ось так відповіла юрист. Але ми хочемо сказати, тобі, Мирославо, — не засмучуйся. Адже національність — це далеко не тільки запис у паспорті. Це — й глибокі традиції, тип світосприйняття, тип поведінки, загалом культура особистості. Правда, сьогодні, в нашому багатому в чому штучно перемішаному в національному плані суспільстві, глибоко національні відмінності з усіх сил намагалися стерти. Тож і ти стала об'єктом цих процесів — не знаєш рідної мови, байдужа до своєї національності. Ти пишеш, що хочеш бути українкою. Але, Мирославо, якби ти була українкою з діда-прадіда, і жила не в україномовній (чи скоріше суржикомовній — чи не так?) Мартоноші, а, скажімо, в

російськомовному Курську, чи не виникло б у тебе бажання стати росіяною?

Ти пишеш, що міжнаціональні стосунки сьогодні напружені. А чому? Чи не тому, що донедавна неповно розвивалися національні мови, культури, замовчувалась історія. Процеси ці складні, і однозначно схарактеризувати їх важко. Але вихід з цього становища один — це державність нації, створення умов для їх повнокровного розвитку. І, врешті, хіба в Мартоноші сьогодні помічається вороже ставлення до молдаван? І неже ти думаєш, що коли ти серйозно задумаєшся над сказаним тут, і зацікавишся своєю мовою, культурою (яка, безперечно, прекрасна і неповторна!), історією молдавського народу, якщо в твоїй душі виникне гордість, що ти є його частиною, то неже ти думаєш, що на Україні до тебе будуть ставитися вороже? Навпаки, ті, в кого душа болить за майбутнє України, вітатиме твої почуття, а для тих, кому байдуже все, крім власного благополуччя, ти зможеш бути прикладом.

Зрозуміло, що одразу тобі важко буде все це збагнути, осмислити, але задуматись такий варто!

ВІД ПЕСИМИЗМУ ДО ВІРИ

Що сталося із шкільним комсомолом? Як далі бути? Ці запитання постали на семінарі організаторів позакласної роботи шкіл нашого району. Зрозуміло, що байками з оптимістичним змістом про реорганізацію шкільного комсомолу тепер не задовольниш опонентів. Я все-таки спробувала довести, що шкільний комсомол в школі (принаймні у нашому районі) потрібен. У нас район переважно сільський, у селі окрім школи старшокласникам подітися нікуди, вони не можуть реалізувати свої соціально значимі інтереси в різних об'єднаннях, клубах, групах, асоціаціях. Але первинна комсомольська організація школи перестала бути місцем ділового спілкування юнаків і дівчат, в нинішній момент вона не може задовольнити запитів її членів.

Думається, що зараз існує дві тенденції, які склалися серед учнів — комсомольців (це стосується і неспілкуваної молоді). Перша тенденція — песимізм. Він характерний для більшості членів шкільної молоді, котра вважає, що комсомол себе повністю вичерпав і повинен бути ліквідований або реорганізований у якусь нову молодіжну організацію. Така трактовка — результат бездіяльності конкретних первинних комсомольських організацій (і не тільки у нашому районі, це явище, на жаль, масове), або ж повного підпорядкування їх педагогічним колективам.

Друга частина учнів, надіючись на оновлення комсомолу, займає очікувальну позицію. Як не сумно, але на цій позиції стоїть більшість членів комітетів комсомолу шкіл. А саме вони і є «надією і опорою» комсомольських організацій, бо більшість комсомольців — прихильники першої тенденції.

І лише невелика частина комсомольців вірить у те, що комсомол існуватиме на якісно новому рівні, переживши кризу. Стан справ у шкільному комсомолі на сьогоднішній день залишає бажати кращого: за останній час чисельність комсомольців-учнів настільки знизилась, що у деяких середніх школах (там, де старшокласників 20—25 чоловік) є загроза зникнення комсомольських організацій. Скажімо, у Голованівській СШ вона становить 50 процентів, у Побузькій СШ — 30, у Перегонівській — 20 процентів. Школярі вступають у комсомол, якщо бачать, що у первинній організації знайдуть можливість задовольнити свої інтереси, знайти цікаву конкретну справу. Тільки така організація може завоювати авторитет.

Комсомольці — учні, молоді учителі намагаються розібратися у статусі учнівського колективу, як організації суспільно-політичної. В цілому комсомол такою організацією і є. Але це в цілому. А які реальні важелі політичної влади має первинна комсомольська організація учнів? Відповідь однозначна: практично, не має. Якщо їх немає, то чи в повній мірі мо-

жна виробити механізм, який дозволить йому здійснювати вплив на вирішення проблем, що виникають серед учнівської молоді, між ними і суспільством?

Скажімо, комсомольці можуть активно включатися у виборчу кампанію по виборах до місцевих Рад народних депутатів. У своїх комсомольських організаціях вони вивчать і обговорять платформи кандидатів у депутати, сформулюють пакети своїх побажань і наказів, візьмуть участь в агітації за тих кандидатів, які, на їх погляд, не забувають про проблеми молоді.

освіти, матеріального зміцнення школи. Тут для комсомольців відкривається поле діяльності: виступи на мітингах, зборах, зустрічі з кандидатами, дискусії в політклубах, бесіди з виборцями, листи до місцевих газет.

У центрі дискусій про шкільний комсомол — питання саморозвитку, самовиховання, самоорганізації, зв'язані з процесом гуманізації школи. А з кого комсомольцям брати приклад? Такі громадські організації, як ДТСААФ, товариство Червоного Хреста, «Знання», ТОВД, у школі тільки збирають внески.

Із дискусії учнів стало зрозуміло, що орієнтація комсомольських організацій на активну участь у перебудові освіти хоча і потрібна, але штучно обмежує коло їх завдань.

Для підлітків, юнаків і дівчат дуже важливі міжособисті стосунки, пошук друзів. Більшість учнів витрачають вільний час на спілкування з друзями. А свідомість і реальну поведінку учнів у навчанні, праці, відпочинку, спілкуванні обумовлюють свобода як незалежність акцій і дій і самостійність як незалежність у міркуваннях і оцінках. Ось і подумаймо, наскільки вони вписуються у нинішній стан роботи комсомольської організації...

Дуже часто чуєш, коли вчителі, характеризуючи нинішніх учнів, маючи на увазі і комсомольців, підводять у кінці свого обурення таке «резюме»: «Ім (учням) усе «до лампочки», нічого корисного вони не бажають робити, їм би тільки виграти та витришки...». А між іншим, безініціативність у підлітків багато в чому обумовлена командними методами виховання, які, на жаль, й до цих пір.

Як бачимо, коли торкнутися питання про долю шкільного комсомолу, спрацьовує закон взаємобумовленості і взаємозалежності. І не треба винити юнаків та дівчат, їм треба допомогати. Ми, дорослі, повинні це пам'ятати. Допомогти комсомольцям, — значить, припинити рух від поганого до гіршого і почати йти по шляху оновлення, перебудови роботи шкільного комсомолу.

Л. ЖЕРЕЛЮК,
секретар - завідувач відділом учнівської молоді Голованівського РК ЛКСМУ (МДС).

КЛАС РОБОТІВ?

Як уже повідомляла наша газета, 11-й клас Олександрійської середньої школи № 10 вийшов з комсомолу. Громадськість, комсомольські лідери сприйняли цю новину неоднозначно. Так як звинуватити в чомусь дітей (цілий клас!) у чомусь важко, то вся вина списувалась на класного керівника. Мовляв, підмовив дітей. І все-таки, чому так сталося? Чи не занадто просто вважають винним тільки учителя?

У школі теж до цього класу ставлення неоднакове. Сергія Івановича Чернявського, класного керівника, учителя історії, ми в школі не застали. Останнім уроком в 11-му була українська мова. Після дзвінка ми зайшли до класу і розпочали розмову.

— І все-таки, хіба не можна було нічого зробити в комсомолі?

— А ми намагалися зробити. У минулому році так вийшло, що більшість членів комітету комсомолу були з нашого класу. Ми хотіли переінакшити роботу комітету, зробити так, щоб він мав реальний вплив у школі, але директор запропонувала переобрати комітет, щоб у нього входили по два чоловіки від кожного класу.

Лідія Петрівна Кравчук, директор школи не заперечувала цього факту. Але, вибачте, що ж це тоді за громадсько-політична молодіжна організація, коли директор школи може ставити питання по скільки чоловік і звідки обирати в її керівний орган? І на якій підставі?

— Вони проводили ті питання, які цікавлять їх у першу чергу, а комітеті панували їхні інтереси, — говорить Лідія Петрівна.

Можливо, це так. Але ставити питання про переобрання комітету мали право лише комсомольці на своїх зборах, а не директор школи!

Десятикласники тоді протестували, написали листа до «Молодого комунара». Але кореспондент, який займався тим листом чомусь не вважає за потрібне виносити цю історію на сторінки газети. Рік тому десятикласникам не допоміг ніхто. Все так і залишилось. Із скрипом (бо особливо бажаних працювати майже не було) обрали но-

вий комітет. І все пішло по-старому — тихо і спокійно.

Але час сьогодні неспокійний. Десь у травні Сергій Іванович пішов у міський комсомол і залишив там свій партійний квиток.

— Леоніду Борисовичу Бернику (він парторг), — розповідає Л. П. Кравчук, — сказали про це в міському. Сергій Іванович у школі нікого про це не попередив, навіть тих, хто давав йому рекомендацію. Він вступив у партію, вже працюючи у школі. Два рази йому відмовляли, були обмеження по прийому, потім прийняли. Партійне доручення у нього було — відповідальний за комсомольську роботу. Справлявся він з ним не дуже успішно, але стягнень по партійній лінії не мав. Комуністом був років чотири.

— Як же зараз Сергій Іванович пояснює свій вихід з партії?

— Він каже, що це була його помилка.

С. І. Чернявський розповів дітям про свій вихід з партії. Чи можна цим йому дорікати? Навряд. Якщо між учителем і учнями панує довіра і дружба, то інакше, мабуть, і бути не могло.

Що ж це за вчитель такий дивний, цей Сергій Іванович? Чим це він заслужив таку довіру свого одинадцятого класу?

— Сергій Іванович — це супер! — так каже Діма Попов.

Чернявський викладає історію. В класі про нього як про викладача говорять так:

— З ним цікаво, він багато знає, підшуковує літературу, ніколи не повторює того, що написано в підручнику. Він нас розуміє!

Лідія Петрівна ж має іншу думку:

— Він не працює так, як треба, дає матеріал тільки по підручнику, я йому кілька разів зауважувала.

Сергій Іванович вже кілька років займається із своїм класом туризмом. Досі старшокласники із задоволенням згадують свій перший похід — від витоків річки Інгулець до Кременчуцького водосховища. Потім були поїздки в Крим, в Карпати, в Середню Азію, екскурсія до Ленінграду. У ці похо-

ди Сергій Іванович бере й десятикласників. За словами дітей, це клас, який вважається у школі некерованим. А в походах вони слухняні...

— Він віддає нам весь свій вільний час, — кажуть учні 11-го класу, — хоча у нього троє дітей і з житлом проблеми — треба ремонтувати.

У шухляді столу другого секретаря міському комсомолу Віталія Чабана лежить одинадцять комсомольських квитків, які принесли учні класу Чернявського. Віталій міркує так:

— Це вчитель їх намовив, він водить їх у походи. Він їм каже: «Ось бачите що я вам даю, а що вам дає комсомол?»

Одинадцятикласники розповідають, що туризмом з ними Сергій Іванович займається ще з п'ятого класу. То що ж виходить, він готував своїх учнів до виходу з комсомолу ще тоді, коли вони й не були комсомольцями?

Опальний клас не раз брав участь в республіканських змаганнях по туризму, не раз займали 1-ше місце. Піпський Юрій, відмінник навчання — чемпіон області з спортивного орієнтування і чемпіон республіки по туризму. Він, до речі, перший вийшов з класу в ЛКСМ.

Шефи у 10-ї школи — фабрика діаграмних паперів. Завдяки зусиллям шефів у школі працює підлітковий клуб. Завідує ним Леонід Борисович Берник. У клубі існує кілька секцій, вокально-інструментальний ансамбль. За словами дітей, нормально працює лише ВІА, Л. П. Кравчук висловлюється м'якше:

— Хотілося, щоб вони (інші гуртки, крім ВІА — Аат.) працювали краще.

Ну й що? Яка різниця? А різниця лише та, що Л. Б. Берник є директором підліткового клубу і одержує за це гроші, а С. І. Чернявський займається з дітьми туризмом на громадських засадах, тобто безплатно. Результати ж роботи одного й другого бачать всі.

Лідія Петрівна вважає, що Сергій Івано-

вич може запросто оформити свою роботу як гурток у підлітковому клубі і одержувати оплату, але він так не хоче.

... Якось одинадцятий клас попросив у Леоніда Борисовича ключ від спортзалу, щоб провести там тренування — вони готувалися в похід. Берник ключа не дав, можливо, маючи для цього підстави — за тренуванням дітей повинен слідкувати спеціаліст, щоб не допустити травм. До того ж, для цього потрібен дозвіл директора. Діти цього не знали. Тож і вирішили протестувати — не пішли на урок до Леоніда Борисовича (він викладає фізкультуру). Схилили батьківські збори, розбирались. Звичайно, старшокласники вчинили необачно, але й Леонід Борисович міг би все доброзичливо пояснити і конфлікту могло б не бути. Нагадую, Леонід Борисович парторг школи...

Все це (враховуючи й минулорічну справу з комітетом комсомолу) діти розцінюють як несправедливість. І несправедливість ця йде саме від директора школи, парторга, міському комсомолу. Тож чи дивно, що вони перестали бути членами комуністичної спілки молоді?

А з усіх усяд, де тільки заходить мова про цей клас, твердять, що це робота вчителя - рухівця. До речі, вихованці Сергія Івановича заперечують факт його членства в НРУ, не має точних даних з цього приводу й Лідія Петрівна.

Коли ми розмовляли з класом, частина учнів пішла — хтось кудись поспішав, комусь було нецікаво. Л. П. Кравчук помітила це. Вона була впевнена, що пішли саме ті, на кого Сергій Іванович має найбільший вплив. Мовляв, вони пішли, бо вчителя немає, а що казати вони самі не знають — звикли говорити тільки з його голосу. Якщо навіть так, то ті, хто залишився, захищали вчителя досить рішуче і послідовно. Ні Діма Попов, ні Оленка Щербаківа, ні Валя Шинкаренко, ні Оля Ярмачук не були схожі на робітників, як названа їх директор, які роблять тільки те, що скаже учитель.

С. ОРЕЛ.

м. Олександрія.

Магазинчик у Канаді

СОЦІУМ

Серед десятикласників однісі з міроградських шкіл проведено анкетування. Учням було запропоновано відповісти на такі питання:

1. Звідки ви берете гроші на дозвілля і як його проводите?

2. Вас покинув хлопець (дівчина), в якого (яку) ви закохані. Що будете робити далі?

3. Чи хотіли б ви жити за кордоном і чому?

Відповідаючи на перше питання, 16 учнів з 22 опитаних написали, що гроші на дозвілля вони беруть у батьків, а проводять його частіше в кафе, кіно і відеосалонах. Серед відповідей була й така: «Коли я ходила до спортивної школи, мені платили за те, що я захищала «Динамо», а тепер я залишила спортивну школу і мені немає звідки брати гроші на дозвілля». Ось ще варіант: «Гроші я беру з батьківського кошелька й їду туди, куди мені потрібно». І дуже мало хто написав, що в свій вільний час вони вишивають, читають, в'яжуть.

Щодо другого питання, то майже всі написали, що «спробують забути

і підуть шукати другого (другу)». Одна дівчина відповіла так: «Як серце підкаже. Що робити, як доля». Незвичайна відповідь, так? Питання про любов, але, як на мою думку, люди мого покоління ще майже не знають ні життя, ні любові і тому багато хто з них написав: «Мене ще ніхто не покидав» або «У моєму житті такого не траплялось». І дай, боже, щоб не трапилось, доки ви самі не захочете цього.

Третє питання відняло більшу частину часу, який був даний для відповідей. І от учні думали, думали і надумали, що всі вони хотіли б жити за кордоном, але не завжди, тому що хочеться повернутися додому. За кордоном лякає те, що «тяжко зі своїми знаннями потрапити на роботу». Дехто пише, що хотіли б поїхати тільки для того, щоб «порівняти їхнє життя і наше». «Але для цього треба багато працювати, тому що не входить у порівняння рівень знань наших старшокласників і студентів». «Мені хотілося б жити в Канаді чи Австралії, мати невеличку ферму або маленький магазин».

Мені здається, що при таких подіях, які зараз відбуваються в нашій країні, не треба їхати в Канаду чи Австралію для того, щоб мати маленьку ферму або магазин. А ось взагалі пишуть, що «було б краще, якщо ми були б капіталістичною країною». Що можна відповісти на таке ставлення молоді до життя? Що робити нам, молодим людям, — їхати за кордон учитися? А може, ми і в нашій країні зможемо навчитися і працювати так, щоб не було соромно за свої знання?

Анкетування провела З. ТИШКО.

Сторінка для учнів шкіл, ЛТТУ, технікумів, студентів та педагогів

ЩО МИ КУПИМО НА РИНКУ?

...А я вже давно живу з ринку. З тих пір, як поселилась у цьому новому районі. Мені до ринку ближче, ніж до крамниці, де все-одно нічого немає. А на ринку є все. Навіть сигарети московської фірми «Ява», яких, між іншим, і в Москві не знайти. Ну може десь на «знаменитому» Ризькому ринку. О ринку! Ми зараз скільки про нього говоримо, хоч маємо на увазі все-таки базар, ціни. Втім, я в економіці мало що розумію. На відміну від мене, завідувач відділом міськвиконкому Л. Я. Дядечко в економіці розуміє значно більше. «Ринок — це не тільки ціни», — говорить вона. Та, мабуть, не треба бути особливо обізнаними в економічних законах, щоб зрозуміти, ринок — це коли є що купити. Що ми купимо на ринку — ось уже кілька днів ми розмовляємо на цю тему з Людмилою Ярославною, викриваючи якісь години у бюджеті часу.

КОР.: Отже, що ми купимо на ринку? Мені здається, що нинішній перехід до ринку неспроможний. Це треба було робити раніше, коли в магазинах ще щось було, або пізніше, коли щось буде. Зараз тільки загостриться і без того гостра політична ситуація. Тут я можу не тільки з Рижовим, а й з Абалкіним посперечатися.

Л. Я. Дядечко: Так. Я теж вважаю, що нинішній перехід неспроможний. Політичні магазини порожні. Я розумію, вам це набридло слухати. Мені теж. Але куди від цього подінешся? Подивіться, чим займається торгівля. Інтер'єри оформляє, ремонт. Бо торгувати нічим. Однак, ось яка ситуація. Якщо брати роздрібний товарообіг, то за 10 місяців цього року він не тільки не зменшився, навіть виріс. За такий же період у 1989 році він складав 362,7 млн. карбованців, у 1990 році — 411,5 млн. карбованців. Про що це говорить? Товарів у цьому році продано більше.

КОР.: Важко повірити. У тому році, перепрошую, жіночий бюстгалтер можна було купити, а нині — хіба що за макулатуру. А тепер ще передплата подорожчала...

Л. Д.: Справді, товарів не вистачає навіть при збільшенні товарообігу. Я пояснюю це насамперед якістю. Бачу по собі. Коли це було раніше, щоб я купувала відразу кілька пар дитячих колгот, або білизни? А нині купую.

КОР.: Ну добре. Жіноча білизна це така справа... А меблі! Ви що, по 3 гарнітури купуєте?

Л. Д.: Фірма «Меблі...». Я економіст, оперую лише сухими цифрами, але як не крути, а справа сьогодні у цифрах. Фірмою «Меблі» реалізовано за 10 місяців 1990 року товарів на 11,5 млн. карбованців проти 10,5 млн. карбованців у минулому році.

КОР.: Я підозрюю, що цей мільйон за рахунок підвищення цін. Можна виготовляти дешеві, зручні меблі у великій кількості, а можна робити мало, зате «кусячі». У нас не дивно. Втім ви не маєте відношення до цього. А як із взуттям?

Л. Д.: Тут теж товарообіг не зменшився. 6,8 млн. карбованців проти 5,9 у минулому. Тобто трохи менше ніж мільйон.

КОР.: Цікаво. А в магазинах взуття немає. Коли б не кооператори... Правда, якість їхніх товарів не для ринку, а для базару! Купиш туфлі, такі гарні — картинка. А через два тижні — розвалилися. Люди не люблять кооператорів не тільки тому, що вони багато заробляють, а тому, що вони обдурюють покупців. У мене багато обурливих листів на цю тему.

Л. Д.: Щодо кооператорів я згодна і вважаю, вони повинні мати свій товарний знак. Для цього їх треба поставити в однакові умови з держпідприємствами. Скажу вам ще й таке. Коли ми створювали кооперативи, сподівалися на зовсім інше. У нас в місті велика кількість кооперативів, але вони не створили потрібного обсягу продукції. Багато кооперативів створювалися на підприємствах. Виконували ту ж роботу, що й головне підприємство, а зарплату отримували в кілька разів більшу. Йшло перекачування грошей з однієї кишені в іншу. Ринок при цьому не наповнювався.

КОР.: Людмиле Ярославно, випереджаючи одна одну, наші республіки прийняли Декларації про економічний суверенітет. Можемо ми в цьому випадку втілювати ідеї Абалкіна — Шаталіна на рівні Союзу?

Л. Д.: Ні. Тобто процес цей буде дуже болісним. Я висловлююсь як рядовий економіст. Моє глибоке переконання, що бездумно зламавши існуючу систему і ще не збудувавши нічого нового, ми припустилися великої помилки. Погана у нас система зв'язків, існуюча монополія, коли зупинка одного заводу у Вірменії, скажімо, всю країну ліхоманить? Так. Але паралельно цій системі треба було налагоджувати ін-

шу. Нам би швидше зламати. Чому Декларації про суверенітет майже не діють? Та тому, що існують об'єктивні закони і як би ми не намагалися поставити суб'єкта над об'єктом, цього не вийде, бо тоді погано буде насамперед суб'єкту. Прийде час, коли ми побудуємо нормальні стосунки з точки зору економіки, але не відразу.

КОР.: До речі, на мою думку [і це не тільки моя думка, хоч і говорю я на рівні шалених черг] у нас нормальному розвитку економіки заважає насамперед нестабільність політична. Як можна переходити до ринку страйкуючи, мітингуючи, пікетуючи? З іншого боку, як можна переходити до ринку, приймаючи милостиню з усього світу!

Л. Д.: Я з вами повністю згодна. Що стосується мене — сиділа б на чорному хлібі і створювала власну економіку. Ні, я не проти допомоги. Але допомога іноземних держав повинна торкатися насамперед технології, а не продуктів харчування. Нам треба нарешті покінчити з ганебною практикою розраховуватися сировиною. Втім, це ми торкнулися дуже загальних проблем, нехай про них думають провідні економісти. Та от парадокс. Про це ж можна говорити і на рівні області. У нашому місті виробляється більша частина продовольчої продукції. 54,4 процента від загального обсягу виробництва товарів народного споживання дають підприємства агропромислового комплексу.

КОР.: Що — тістечка!

Л. Д.: Ну чому тістечка? У нас є молокозавод, м'ясокомбінат, птахокмбінат, олієекстракційний завод, кондитерська фабрика...

КОР.: Знаю, що вона є, а де цукерки!

Л. Д.: Я знову можу навести цифри, які свідчать, що обсяг продукції у нинішньому році не зменшився. План 1990 року 5,4 тис. тонн. У місті при цьому повинно залишитися 2,5 тис. т.

КОР.: Повинно. А скільки залишиться! Он у «Ласунці» мені вже давно повідомили — до кінця року нам нічого не дадуть. Як прослідкувати шляхи не те що шоколаду — карамелі!

Л. Д.: Ми вдалися до перерозподілу тоді, коли треба створювати матеріальну базу. Я не хочу образити пільговиків, але скажу, що у нас з'явилась велика кількість пільг. З чим треба обережніше. Не створюючи нічого, неможна весь час перерозподіляти. Ще один момент, на який не варто закривати очі, — масове підвищення заробітної плати у невиробничій сфері. Я розумію, підвищувати треба і працівників культури і вихователів, і стипендії студентам.

КОР.: Дозвольте репліку. Мені багато доводилося

спілкуватися з викладачами. У порівнянні із студентами більшість з них просто злиденно живе. Студенти приходять на екзамен в дорожчинностях і хутрах, а викладач у сіренькому саєтрі. Втім, це зовсім інша розмова, вибачте. Ви про заробітну плату говорили...

Л. Д.: Підвищувати її треба, що там казати, але знову ж таки... Підвищення заробітної плати не підкріплюється розвитком матеріальної сфери. У нас з'явилась велика кількість вільних грошей. За них нічого купити ні в магазинах, ні на ринку. Та ще й при нинішньому економічному хаосі.

КОР.: Багато говорять, та й у вас це прозвучало, про необхідність забезпечити насамперед себе. Хіба ми так побудуємо ринок!

Л. Д.: А хіба це справедливо, що, маючи панчішну фабрику, ми не маємо панчіх? Спробуй купити дитяче взуття при наявності взуттєвої фабрики. Цукерками ви самі невдоволені. Тобто, їхньою відсутністю. Ми прикидали. Відразу все анулювати справді не можна. Нехай 70 процентів товару йде на держзамовлення, 20 процентів для потреб міста, а 10 процентів, скажімо, в розпорядження підприємства. Годі вже шевцю ходити без чобіт. Треба регулювати. Тільки по-розумному. Між іншим, я не розумію, чому деякі провідні економісти проти регульованого ринку. Звичайно, він буде регулюватися економічними важелями.

КОР.: Якщо завтра держава перестане контролювати ринок, то ми всі помремо з голоду. Ну не всі, дехто залишиться. Вибачте за такий похмурий жарг. Людмиле Ярославно, не можна говорити про ринок, забуваючи про соціальний захист населення. Що ви про це думаете?

Л. Д.: Соціальний захист... У нас практично ніхто цим не займається. Соціальна служба захисту відсутня у міській Раді, міськвиконкомі. Зараз це вкрай необхідно, адже перехід до ринку вдарить насамперед по тих чесних людях, які все життя працювали і ні в чому не винні. За попередніми підрахунками, у нас може бути тисяч 8 безробітних. А тим часом не вистачає товарів народного вжитку, погано з житлом, на дуже низькому рівні сфера обслуговування. Вважаю, необхідно створювати нові робочі місця. Потрібна переорієнтація виробництва. Скільки у місті довгобудів... Стоїть, як пам'ятник епосі «глобальних планів», завод шляхових машин. Скільки його будуть? Час би вже й визначити його долю. Ось такі у нас справи. Ви знаєте, ми багато говорили з вами, але так і не визначили, що ми купимо на ринку.

КОР.: Щось купимо... на базарі.

Розмову вела Валентина ЛЕВОЧКО.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

У Малій Висці по вул. Космонавтів, 8 живе Лягуш Лія. Їй 15 років. Хоче листуватися з ровесниками.

З Кіровограда надійшов лист від 17-річного Руслана Іванова. Його адреса: 316031, вул. Героїв Сталінграда, 22, корп. 2, квартира 57.

І ще один лист з Кіровограда. Гнездилові Світлані 15 років. Її адреса: 316026, Кіровоград, вул. Гайдара, 32, кв. 4.

317904 Олександрійський р-н, с. Дівоче Поле, вул. Молодіжна, 20. Муравський Надії (13 років).

317904 Олександрійський р-н, с. Дівоче Поле, вулиця Молодіжна, 10. Антоніні Самойчук (теж 13 років). За такою ж адресою, тобто у селі Дівоче Поле, але по вулиці Молодіжній, 5 проживає і 13-річна Вікторія Гаврилівна.

Дівчатка сподіваються, що знайдуться ровесники, ям буде цікаво спілкуватися з ними. Цього ж бажає і Ірина Кондратенко, якій 14 років. Її адреса: 316011 Кіровоград, тупик Мінський, д. 7/3.

Гайворонський р-н, смт Салькове, вул. Пушкіна, 17. Блохінній Аллі. Їй теж 13 років. Захоплюється сучасною музикою, любить поезію.

З міста Новоукраїнки надійшов лист від Наталі Кононенко. Їй 15 років. Адреса така: 317320. Новоукраїнка, вул. Р. Люксембург, 62.

317410 м. Новомиргород, пров. Тельмана, 10. Тетяні Бондаренко (15-річна).

Лист з Кіровограда від 14-річної Олени, яка забула написати своє прізвище. Проживає вона за такою адресою: 316007, м. Кіровоград, вул. Водогінна, 52/19.

Будь ласка, не забувайте вказувати свою повну адресу і вік.

„Пейзаж на планері і діти підземелля“

Під таким заголовком у «Молодому комунарі» була надрукована стаття В. Левочко, присвячена дитячій художній школі, що знаходиться, як відомо кожному кировоградцю, у жалюгідних умовах («МК» № 38 від 8 вересня 1990 р.). З приводу публікації редакція отримала листа за підписом голови міської Ради народних депутатів В. Г. Мухіна. У ньому, зокрема, говориться: «Рішенням міськвиконкому № 382 від 17.06.88 року дитячій художній школі передається прибудова до нового житлового будинку по про-

спекту Винниченка в районі Набережної. У даний час будівництво цього житлового будинку разом із прибудовою знаходиться в стадії завершення. З початку нового навчального року дитяча художня школа має розпочати роботу в новому приміщенні, яке відповідатиме необхідним умовам». Якщо слова мера виправдаються, то на третій рік (від прийняття рішення № 382) художня школа матиме нове приміщення в народі кажуть, обіцяного три роки ждуть. Можливо нарешті дочекаються.

Не приїжджайте в гості до Знам'янки

При згадці про те, що відбулося 30 вересня ц. р. на площі біля Палацу культури залізничників, мене пронизує сором. Того дня в Знам'янці прийшли представники Кіровоградського обласного Народного Руху для того, щоб провести свою конференцію. Указ Президії Верховної Ради УРСР від 28 липня 1988 року «Про організацію і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій» не передбачає, що для проведення конференції треба брати дозвіл у місцевої влади.

У той час, коли гості з усієї області, нічого не підозрюючи, наближалися до Палацу культури, площа вже була заповнена людьми. Зустрічали гостей переважно комуністи-ветерани і працівники МВС в формі і в цивільному одязі. Коли група делегатів конференції прийшла на площу, тримаючи в руках синьо-жовті прапори, під якими козак воювали з турками, татарами, поляками, звільняючи нашу Україну, сталося таке, що я не міг навіть передбачити. Господарі почали вивирати з рук гостей прапори, дійшло навіть до рукоприкладства. Старі комуністи Хомутов, Цикало на старості своїх років, мабуть, вирішили розім'ятися і показати, якими молодцями вони були в молодості. Вони накинулись на гостей з криками: «Чого ви сюди прийшли?» Цикало почав штовхати одного з гостей в спину, Хомутов намагався комусь заломити руку за спину.

Я дуже здивований витримкою наших гостей з Руху. Треба мати велику силу волі, витримку, полі-

тичну культуру, щоб на хамство не відповісти хамством.

В іншому кінці площі хтось рвав синьо-жовтий прапор. При всьому цьому була присутня міліція, я навіть не думаю, що їх у Знам'янці так багато. Я не знаю, хто по національності Хомутов, Цикало і ті люди, що рвали прапор, але хто б вони не були, нехай пам'ятають, що вони живуть на українській землі, їдять український хліб і сало і повинні поважати багатовікову національну символіку, подобається вона їм чи ні. Тим більше, що вони члени КПРС. В цей нелегкий час, коли здається, кожен справжній член цієї партії повинен обдумувати кожне своє слово, кожен крок, бути прикладом звичливості, культури, а не провокувати своїми хуліганськими вчинками білку. Чи, може, так було потрібно?

Мені незрозуміло, чому рухівців зустрічало так багато комуністів. Що у них спільного з Рухом? Жителі міста думали, що вони зібралися на площі, щоб провести діалог з представниками Народного руху. Але цього не було. Дикий метод виснаження істини, який вибрали деякі комуністи-пенсіонери, набагато простіший, ніж вести діалог.

Хіба не вандалізм — рвати прапори? І це в той час, коли збираємо мітинг на захист імені В. І. Леніна, проти вандалізму. Якоюсь незрозумілою всім — так ми «за» вандалізм чи «проти»? Якщо «за», то хотілося би знати, коли ж ми, нарешті, станемо цивілізованими людьми і будемо поважати не тільки самих себе, а й людей, які мають інші життєві і політичні погляди.

Я думаю, якщо на площу не були зібрані комуністи і працівники МВС, прийшли б делегати конференції, зібралося би біля них 50 — 100 чоловік, послухали б про внутрішні справи Руху і розійшлися би, бо нічого особливого цікавого там не говорилося. Це знають ті, хто, будучи заінтригований такою «зустріччю гостей, пішли за ними в ліс, і через 30 — 40 хвилин стали розходитися.

Все, що сталося — чийсь промах, не треба було цьому приділяти великої уваги.

Я не комуніст і не член Руху, не член ніякої іншої партії, ніколи не займався політикою, але в тій ситуації, яка склалася 30 вересня, мені більше сподобалися члени Руху.

Є й користь від цієї події. Багато жителів Знам'янки побачили рухівців своїми очима, пересвідчилися, що вони не бандеріці і ніколи ними не були, всі вони жителі нашої області, Бандеру ніколи не бачили, як і ми з вами.

Мабуть, треба було подискутувати, провести діалог, а люди самі зробили б висновки.

Все, про що, я написав, бачив на свої очі. Хочеться вірити, що та подія стане для всіх нас уроком. Давайте задумаємось і станемо культурною і цивілізованою нацією!

П. БАБКІН,
машиніст електровоза.

м. Знам'янка.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Цей лист автор надіслав в редакцію Знам'янської газети «Серп і молот», але одержав відмову, тож передав його нам.

ЧИТАЧІ — ПРО НАС

ЛЕННОН — ЦЕ ДОБРЕ, АЛЕ...

Славити чуже і зовсім або майже зовсім мовчати про своє — це просто не патріотично.

Про Джона Леннона треба писати («МК» — 20.10.90 р.), але якби Ви з таким же натхненням писали б і публікували великі фотознімки про трагічне голодування наших студентів на київській площі перед Верховною Радою, про їхні патріотичні вимоги; якби Ви опублікували на сторінках газети п'ять фотографій юних кировоградців, яких в квітні забрали в Армію, а у вересні ц. р. убили московські генерали-кати і в цинкових домовинах прислали як страшний подарунок їхнім батькам і нам усім з вами; якби Ви, наприклад, як Д. Леннона, згадували б на 2-х — 3-х сторінках добрими словами Сергія Есеніна, Володимира Висоцького, Володимира Івасюка, молодих українських поетів і письменників, що загинули в сталінсько-брежнєвських катівнях, — тоді можна було б сказати, що Ви чините чесно, по совісті.

Хочу Вам побажати, щоб Ви дійсно натхненно працювали, не оглядаючись ні на кого.

Л. ПІДВИСОЦЬКИЙ,
ветеран війни.

м. Кіровоград.

МЕНІ НЕ ЦІКАВО...

Що мене примусило написати Вам? Черговий номер газети, а особливо, рекламна перша сторінка. Я вже чотири роки передплатую «МК», але в наступному році не передплачу сама і не пораджу передплачувати іншим. Чому? Газета стала нецікава, нема за що її оком зачепитися. Раніше я читала її від першої до останньої сторінки, а зараз вона мене бісить. Я впевнена, що мало зараз знайдеться молоді, яка читає Вашу газету з інтересом.

По-перше, Вам треба подумати про зміну назви, бо вона застаріла. По-друге, щоб газета була улюбленою, треба давати більше цікавої інформації, а не привертати увагу однією програмою телебачення і енциклопедією любові «Камасутра», що по десертній ложці через «далі буде» ви друкуєте в «МК».

Прошу надрукувати в газеті листи Ваших читачів з цього приводу. Хай це буде свого роду пожина для роздумів.

Ольга П., 19 років.

м. Кіровоград.

ТАК ТРИМАТИ!

Звертаюся до Вашої редакції, так як вважаю «Молодий комунар» цікавою, сучасною газетою, котра висвітлює всі проблеми нашого життя. І на оте «непопулярність» не дуже звертає увагу, а друкує вільну інформацію без обережності. Не те що, деякі газети нашої області, — ніяк не звільняється від закомплексованості, ну, як кажуть, бог їм суддя. Від щирого серця бажаю: так тримати.

Ю. БЕРЕСТ,
серж держлісохорони.

Онуфріївський район.

«НЕ ВІРИМО В ПРАВОВУ ДЕРЖАВУ...»

Публікація «Я звинувачую систему...» в «МК» від 29 вересня ц. р. змешала відгук серед читачів. Вдячні всім, хто написав до редакції, не залишився байдужим до порушеної теми.

Є. О. Іщенко з Кіровограда, зокрема, пише: «Я теж добиваюсь справедливості довго і безуспішно, для мене «ходіння по муках» — різних інстанціях стало мені «ходіння по муках» — різних інстанціях стало мені «ходіння по муках». Вона підтримує погляди К. Де-Денно на справу. «Вона підтримує погляди К. Де-Денно на справу. Вона підтримує погляди К. Де-Денно на справу».

Жителька Олександрії Ю. Р. Груша теж розповідає свою сумну історію ходіння по судах, неможливість довести очевидні факти. (У даному огляді ми не будемо обгрунтовувати об'єктивність чи необ'єктивність наведених в листах фактів по тій чи іншій судовій справі. Мова йде про саму систему правосуддя. Юлія Романівна робить такий висновок: «Ми знаємо напевне, що студенти у Києві голодували. Але якби це питання пройшло через наші суди, то були б рішення, згідно яких кожен студент щоденно споживав певну кількість продуктів. Тому про правову державу в такій ситуації, я думаю, говорити не слід... Слід говорити про наше єдине право — на безправ'я».

Діляться з нами аналогічними сумними історіями А. П. Баліна та Г. І. Юдинцова з Олександрії. Вони розповідають про свої болі і образи, неможливість довести суду факти навіть при наявності письмових свідчень. Можливо, ці жінки затяті скарги суду. Судячи з листів, це люди літні, одинокі і беззахисні. А ми знаємо, як нелегко таким у нашому суспільстві.

Ще один тривожний лист від В. М. Перухіна із села Войновки Олександрійського району. Йому так і не вдалося нічого довести суду. Володимира Миколайовича кілька разів звільняли з роботи, потім поновлювали з виплатою компенсації. Після цього був спро-

вокований конфлікт і Перухін незаслужено (як він вважає) був покараний. Кілька років писав листи в різні інстанції, але переконавшись, що то нічого не дає, залишив цю справу. Він пише: «На питання, коли ж ми прийдемо до правової держави, я б відповів: якщо «йтимемо» так, як зараз, то ніколи не прийдемо».

А ось А. І. Акулич з м. Олександрії (до речі, більшість листів саме звідти, чи не привід місцевим служителям Феміди задуматися?) разом із листом надіслав віршики з газет «Комсомольское знамя» і «Правда України». Вона пише про свого сина, А. Акулича, колишнього тренера підліткового клубу «Кристалл», засудженого на 10 років позбавлення волі за розтрату державних коштів. Публікації в республіканських газетах свідчать, що тренер використовував державні гроші на розвиток клубу, не мав з цього особистої вигоди. Більшу частину грошей привласнив тодішній керівник А. Акулича В. П. Мочак. Але Мочак незабаром був звільнений із місця покарання в зв'язку з амністією... Він мав якусь «ювілейну медаль»... Пише авторка й про зловживання інших посадових осіб, які не понесли належної карі за скоєне.

Зовсім іншої думки з приводу статті жителя Знам'янки М. П. Кева. Цитуємо уривок з листа Марфи Петрівни: «Читала не раз в «Молодому комунарі» статті С. Орел, вже знаю, що тільки цей підпис, то треба прочитати обов'язково, там щось проти Радянської влади. Читала й статтю «Я звинувачую систему...» Чомусь С. Орел завжди все узагальнює, якщо звинувачувати окремих суддів, то виходить, що весь радянський суд винен, якщо провинилися окремі комуністи, то винна вся партія і якщо винен Сталін, то винні всі старі люди, що жили тоді, тобто винна вся система. А з кого ж складалася система, чи не з таких самих людей, як і ви зараз?»

Шановна, Марфо Петрівно! Система, справді складалася із «таких самих людей, як і ми зараз». Але одних та ж система використовувала як безплатну і безправну робочу силу на будівництві Біломорканалу, інших як заложану і безголову масу, яка одержувала за свою самовіддану працю копійки, щоб не померти з голоду (але коли треба було, то використовували й цей засіб, я думаю, не мені вам розповідати про голод 1933-го року на Україні). А інші були механізмом цієї системи, привідними пасажирами, через які здійснювались всі «історичні рішення». Отож, я справді виступаю проти системи, яка робить людину своїм рабом, а народ перетворює в натовп. Але де ви могли вичитати, що разом з тим я звинувачую й отих всіх старих людей, що жили тоді, до них, до речі, належать і мої батьки?

Одержали ми й офіційний лист за підписом голови обласного суду В. І. Телеганенка. «На публікацію в газеті від 29 вересня ц. р. «Я звинувачую систему...» повідомляємо, що К. М. Деменко правильно притягнута до адміністративної відповідальності за явну неповагу до суду і зневагу до правил, що встановлені в суді». Закінчується лист такими словами: «Сьогодні в Олександрійському міськнарсуді знаходяться її «документи», що містять гряд образ. Чи можна заохочувати подібні дії?»

Так, звичайно, заохочувати не можна. Але ж в публікації йшлося зовсім про інше. І знову ми одержали від служителя Феміди суху відповідь. Думаю, читачам цікавіші були б роздуми Віктора Івановича як досвідченого спеціаліста про перспективи правової держави на Україні, про рівень досконалості законів.

С. ОРЕЛ.

ЧОМУ НЕ ЧЕРВОНА ДАТА?

25 грудня виповнюється 73 роки Українській РСР. Не приховати, що цей час наповнений трагічними подіями, перекосями та невинними жертвами державної політики. Усунення колишніх несправедливостей важливо добиватися спільними зусиллями, на шляхах взаєморозуміння і злагоди, не породжуючи нових ущемлень прав і свобод людей. Невинні жертви репресій у часи сталінського беззаконня, голодомору 1933 року залишаються на чорній совісті сталінських опричників, про що забути не можна. Наш спільний обов'язок — не допустити колишніх трагедій, національної ворожнечі та недовіря між нинішнім і прийдешніми поколіннями.

Усе моє життя пов'язане з Україною, зокрема, з рідною Кіровоградщиною. У грудні 1937—1938 рр. я навчався в Новгородківській середній школі. Я пам'ятаю, як ми просиджували уроки, коли «чорний ворон» вночі забирав наших вчителів, а ми не знали чому. Тяжко було примирятися з думкою, що вони... «вороги народу». Більше не повинно повторитися таке беззаконня. В 1941 р. я закінчив 1-й курс Кіровоградського педінституту і в липні був мобілізований. Це був грізний для нас час. На мою долю випало визволяти загари ворогом територію України. Вкарбовані в пам'ять битви за визволення Донецького басейну, розгром німецько-фашистських військ в Корсунь-Шевченківському котлі...

36 років працював на педагогічній ниві. Я навчав дітей дружбі і миру між народами. І мені хочеться, щоб для всіх поколінь ці поняття стали нормою життя.

Для мене день 25 грудня завжди був пам'ятним. Тільки прикро, на мою думку, що цей день не вважався червоною датою, як, скажімо, 1—2 травня, 7—8 листопада, 8 березня... Про 25 грудня 1917 року — день проголошення Радянської влади на Україні і створення першого робітничо-селянського уряду нашої республіки, люди знають занадто мало.

Це тому, що Союз РСР був унітарною державою з командно-бюрократичною системою управління. Декларація про державний суверенітет України, що була прийнята Верховною Радою республіки 16 липня ц. р. — основа для розробки Союзного договору, нової Конституції республіки і законів України. Це є початок оновлених, рівноправних відносин між радянськими республіками як суверенними державами в складі єдиного Союзу.

Тож, віднині 25 грудня повинне увійти червоною датою в український календар.

Р. ДАЙДАКУЛОВ,
ветеран Великої Вітчизняної війни і праці.
м. Кіровоград.

НАДІЯ НА МОСКВУ?

17 грудня в Москві відкрився IV з'їзд народних депутатів СРСР. На відміну від народних депутатів СРСР від Литви, які відмовилися брати участь у роботі з'їзду, українські депутати відбули в столицю. Серед них і кіровоградці. Імена їх добре відомі в області. Серед народних обранців від Кіровоградщини й колишній перший секретар обкому КПУ М. Г. Самілик. Б. С. Бреурш висловив своє небажання бути членом Вер-

ховної Ради СРСР, не знімаючи з себе обов'язків народного депутата СРСР.

Що ми чекаємо від з'їзду? І депутати, і виборці — політичної і економічної стабільності. Як показав початок роботи — з'їзд проходить бурхливо. Видно спад довіри до М. С. Горбачова. Президент СРСР поки що не висунув інших ідей, крім тих, які він уже висловлював на засіданнях Верховної Ради.

Наш кор.

ТЕЛЕФОН — У ТРЕТЬОМУ ТИСЯЧОЛІТТІ?

Шановна редакціє!

У середині грудня ц. р., коли почалася телефонізація нашого мікрорайону, працівники міської телефонної станції поставили мешканців нашого будинку (і ще семи будинків по вулицях Героїв Сталінграда і Жадова) перед фактом: телефонний кабель до ваших будинків будівельники «забули провести», тож телефони будуть мати не в січні 1991 року, а десь років через 3—5, якщо до Нового року самі не «виб'єте» кабель. Запитуємо, чому нам повідомляють про це так пізно? Виявляється, до останнього часу міськвиконком надсилав телефоністам гарантійні листи, в яких обіцяв провести кабель. Чого ж варті гарантійні листи міськвиконкому?

У нашому будинку живе багато людей похилого віку, ветеранів війни та праці, інвалідів, «афганців» — зрештою людей, яким телефон необхідний. Через безвідповідальність голови міськвиконкому В. О. Ткаченка, який влітку 1988 року приймав наш будинок в експлуатацію, ми не збираємося чекати телефонів кілька п'ятирічок! Набридли вже обі-

цянки-цяцянки. Доки ними можна годувати людей?

Добре пам'ятаємо, як напередодні виборів разом з тодішнім секретарем міськкому КПУ Костроміним тов. Ткаченко обіцяв жителям нашого будинку і всього мікрорайону «повальну телефонізацію». От тільки про кабель чомусь забув (до речі, основну лінію прокладено під самим будинком). І це в той час, коли на багатотисячний 102-й мікрорайон кілька недолугих абияк зліплених таксофонів та два(!) міжміських телефоні-автомати, половина з них усіх постійно не працює. Мало того, що міська влада запхнула десятки тисяч жителів у непролазне болото і бездоріжжя новобудов, досі не спромоглася пустити хоч би один тролейбус чи автобус по вулиці Жадова, то ще й приготувала такий передноворічний сюрприз із телефонізацією.

Жителі 120-квартирного будинку № 24/27, корпус 2, по вулиці Героїв Сталінграда. Підписалося 35 сімей.

17.12.1990 року,
м. Кіровоград.

Шоу-група «Резонанс»

Гумористична, музично-розважальна група «Резонанс» розпочинає свої гастролі по Кіровоградській області. У зв'язку з Новим роком підготували для трудівників сіл і міст цінкову програму. У програмі: «мандрівки» по країнах і континентах: Китай, Африка, Південна Америка, середня Азія, Індія, Росія, Україна, Молдова, Грузія з виконанням їхніх національних пісень і танців. Трудівники області почують пісні С. Ротару, В. Кікабідзе, А. Пугачової, Н. Чепраги, Н. Яремчука, В. Зінкевича, популярних груп: «Фрістайл», «Ласковий май», «Веселые ребята», «Червона рута», «Август», «Ялла»...

У новорічній програмі входять сценки клоунів: «Тяп і Ляп», циркові номери, загальні циганські пісні і танці групи «Епоха» і «Ритми времени», усмішки різних широт.

У групі «Резонанс» виступають: А. Черноморченко, В. Еремчук, В. Катєнін, Г. Катєніна, А. Чорноусов, О. Артеменко, С. Пальчик, Т. Курях, Т. Слава, Р. Кріпак, Ю. Мельстер, М. Павлик, С. Тарадай, П. Пахарь, В. Мунтянов, В. Товстоган, А. Матвеев. Також у групі працює наш кореспондент, який тимчасово змінив свою професію.

Леонід САВИЦЬКИЙ.

СПОРТИВНИЙ ОГЛЯД

Наш обласний центр знову став місцем проведення змагань союзного рівня: тут пройшов чемпіонат СРСР серед глухих спортсменів. Брали участь чоловічі команди РРФСР, України, Молдови, Москви, Ленінграда, Узбекистану, Грузії, Білорусії. Три перших призових місця зайняли відповідно команди РРФСР, України та Молдови.

Т. ЛЕОНІДОВ.

* * *

Микола Олексійович Кльова — водій автооб'їднання «Кіровоградбудтранс» з чималим професійним стажем. Не один десяток житлових будинків, виробничих корпусів та будов соціального призначення побудовано в місті й області з будматеріалу, що перевіз на своєму самоскиді за 28 років трудової діяльності цей енергійний водій. Микола Олексійович один з передових виробничників, добрий наставник молоді, справжній майстер-професіонал.

А ще — майстер спорту. Вже 22 роки займається автоспортом М. О. Кльова при обласному клубі ДТСААФ. Кількість призів, кубків і нагород, що він одержав на змаганнях у різних містах України і Радянського Союзу на вантажних «Баггі-12», годі полічити. Він неодноразовий чемпіон УРСР. Цього року ветеран поповнив свою колекцію нагород. У змаганнях на кубок Прибалтики (Латвійська РСР), на приз ім. космонавта Пацаєва (Естонська РСР) він був серед найсильніших — відповідно 5-те і 7-ме місце. У червні у змаганнях на кубок УРСР він одержав звання чемпіона — уже всьоме. У вересні виборов «Великий приз газети «Труд» у м. Коломиї.

На запитання, що дають заняття спортом, відповідає запитанням: «А як же жити без спорту? Звідси і енергія, і молодість, і доброзичливість у спілкуванні з людьми, завжди добрий настрій.

В. ДЯДЮРА,
начальник відділу праці й заробітної плати автооб'їднання «Кіровоградбудтранс».

СВІТ ДОВКОЛА

▲ у Національному архіві США знайдено документ про те, що Сталін і Гітлер таємно зустрілися у Львові 17 жовтня 1939 року. Про це з посиланням на конфіденційні джерела повідомляється в листі державному департаменту США на офіційному бланку директора ФБР Е. Гувера за його підписом.

▲ Недавно чехословацька газета «Руде право» повідомила про першу жертву «сенсуальної революції». Повернувшись додому з пивбара, лісник побачив, що його половина весело проводить час із «приятелем», випивши поштою. Розлючений чоловік ударив дружину по шиї рукою по голові. 35-сантиметровий «Великий чорний Джон» з батарейками живив півнілограма і бідолаха два тижні пролегла в лікарні зі струсом мозку.

▲ Ця унікальна подія сталася 9 років тому, а «розсекретили» її тільки сьогодні. У небі Приамур'я на висоті більше 5 кілометрів «АН-24» зіткнувся з військовим літанком. Загинув екіпаж і всі пасажирки, крім однієї пасажирки — Лариси Савицької. Аерофлот оплатив тільки вартість втрачених речей 75 карбованців виплатив Держстрах — компенсацію за нанесені збитки.

▲ Як співізають французькі газети, у Києві відкрився Генеральне консульство Франції, при якому буде створено культурний центр.

▲ Керівники волинського міста Балаково вирішили виниклих демонстрацій у Нестерові (Лівівщина) пам'ятники Леніну і встановити його на новій центральній площі міста.

▲ Польські спецслужби у січні 1981 року арештували життя Леху Валенси. В останній момент запобігли замаху на нього, який готувала болгарська розвідка по владі КДБ з метою дестабілізації становища в Польщі. Деякі подробиці з цього приводу розповів Джим Шорт, президент Міжнародної асоціації охоронців, який недавно побував у Варшаві.

▲ Менш як за три тижні в магазинах саудівської автомобільної компанії «Валлах» не лишилося ні одного із 600 радянських автомобілів «Лада». Перша їх партія, що надійшла в листопаді, була розпродана миттєво. Попит на них настільки зріс, що президент компанії Саад Валлах нині усі справи і терміново вилетів до Москви аби домовитися з радянськими партнерами про поставку (напевне, найдешевших у світі — РЕД.) машин на 1991 рік.

▲ Угорщина й СРСР підписали договір про торгівлю, яка з наступного року переходить на розрахунки в доларах. Угода передбачає скорочення об'єму торгівлі наполовину в порівнянні з поточним роком. СРСР буде продавати Угорщині менше нафти і купувати менше продовольства і товарів легкої промисловості. Згідно договору Угорщина може укладати окремі договори з радянськими республіками і фірмами. [За матеріалами преси].

«Припиніть оцей альфонсизм!»

КІНОАФІША

«Наша студія нікому не підпорядкована, госпрозрахункова, ніхто не зможе в нашій фільм нічого вставити і нічого з них не вилучити». Представниця нової московської кіно-студії «Фора-фільм», мабуть, знала, що нашого вірослого на цензурі глядача такою атестацією фірми ще й досі можна заінтригувати. Він подивиться стрічку хоча б уже заради того, аби вловити в ній прикмети незалежності.

Форівська «Мордочка» давала рекламні підстави передбачати, що нескладна творча свобода проглядатиме в шокадрових найкрутіших частинах людського тіла, не обтяженого тканиною — аж ні! Порівняно з іншими вітчизняними картинками останніх літ оцього — дуже трохи. Постійний спосіб життя головного героя досить наполегливо драпірується ковадрами і подушками. Парад ліжок та диванів, до честі авторів фільму, не закриває собою внутрішньої драматургії — коли не тільки стежиш за подіями, а й одночасно обдумуєш та аналізуєш їх і характери героїв.

Спочатку здається, що особливо тут думати нема чого. У центрі дії ясний як божий день альфонс, життєвий шлях якого на наступні півтори години сенсу можна пророзрахувати за секунди. Для непосвячених: альфонс — чоловік, який дозволяє собі просити в

близької жінки червінця (троячку, карбованця, сотню), не відчуваючи при цьому свого жалюгідства. Не гребуючи копійками, Гена (Д. Харатьян) шукає собі «спонсорих», котрі дають за великим рахунком — квартиру, машину, дачу. За це, будучи повним інтелектуальним нікчемом, розраховується чим може — гарненькою мордочкою, блягузливою брехнею і підхопленою після бару венеричною хворобою. Тривіально, банально, знайомо до оскоми з життя? Таких із дозволу сказати мужчин-паразитів у нас поза кінотеатром хоч греблю гати, що тут цікавого? Усе це було б так, якби поряд із замцанням і закористованим до глянцевого героя не йшла поряд людина із зовсім іншою матерією — Юля. М. Зубарева грає її, а б сказала, посередньо, і яскравості надає образкові хороша сценаристська продуманість. Юля розумна, гарна, мила, вихована, терпляча, тактовна, словом, нормальна жінка, котрій послав бог нещастя похотати такого... теж нормального, тільки в інших колах, де за звичай експлуатувати жінку. А коли не піддається — по щоках її, по щоках Колізії дуєть «Гена — Юля» красивим орнаментом обрамлюють інші персонажі — мама Юлі (Л. Ахеджакова), її подруга Світлана (Т. Муха), подруги Гени Віра (М. Зудіна) і

Маша (Л. Полякова, актриса «європейського» іміджу й пластики). Лише Аркадій, як це не дивно (Л. Куралова грає) здається майже непотрібним.

У «Дванадцяти стільцях» Остап Бендер при появі на брильянтовому шляху сторонньої дами гнівно кричав своєму партнерові Вороб'янінову: «Припиніть оцей альфонсизм!». І той був покараний за неблагогодуєння заняття сту-санами під ребра. Авторі «Мордочки» пішли шляхом Ільфа і Петрова трохи далі. За непоштивне поводження з дівчиною Гену просто прибили, зававши відчутних втрат товарності «мордочки». Два зітхання вирвалися у фіналі фільму із жіночих грудей у залі. Перше — при вигляді закривавленого героя: «Скільки вірвовочка не крутиться, а в неглю зів'ється». Друге — коли він, уже відігритий дружиною і тещею, але ще синій від побиття, накидає запущеним оком на перехожу дівчину: «Скільки вовка не годуй, все одно в ліс дивиться...».

На жаль, «дивляться» саме так, як Гена, у нас дуже багато гарних і не дуже «мордочок» (інакше їх не вчили, бо нікому), тому фільм (практично без фальшивих нот) звучить в унісон із часом.

Н. ДАНИЛЕНКО.

КРИМІНАЛЬНА ХРОНІКА

16 грудня 1990 року близько 22 години 17-річний мешканець міста Кіровограда Т., знаходячись в нетверезому стані, біля багатопверхового будинку № 20 по вулиці Пацаєва зустрічав громадянина Несміяна Тетяну Іллівну, яка йшла додому, спричинив їй немовле поранення в груди, від якого та померла на місці. Мотив і причини встановлюються слідством.

Підозрілий народився в містечку м. Кіровограді разом з батьком і працював тонарем на одному із підприємств міста. У даний час він заарештований. Про хід слідства та його результати читачі будуть поінформовані пізніше.

І. ЖИЛКА,
старший помічник прокурора області.

ЗВЕРНЕННЯ

ПРАЦІВНИКІВ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ ДО НАСЕЛЕННЯ ОБЛАСТІ

Дорогі земляки!

Країна і республіка у глибокій політичній та економічній кризі. Падає дисципліна, ігноруються закони, зростає соціальна напруженість, формується атмосфера невпевненості у завтрашньому дні. Злочинність стала набувати організованого, особливо жорстокого характеру. В ситуації, що склалася, Верховна Рада, уряд СРСР замість рішучого наведення порядку, прийняття конкретних законів уже вкотре оголошують «війну злочинності», розтягуючи її на декілька етапів.

Працівники міліції в цій складній ситуації працюють фактично на межі можливостей, не маючи твердих гарантій у захисті своїх прав. У нинішньому році в області вже скоєно понад 7,5 тисячі злочинів, з них 3,5 тисячі — крадіжок державної та особистої власності громадян, 255 пограбувань, 65 убивств, 97 зґвалтувань. Неспокійно стало на вулицях та в громадських місцях, широкого розмаху набула спекуляція, інші види правопорушень.

У кілька разів зросло фізичне та моральне навантаження на працівників карного розшуку, слідства, патрульно-постової, дорожньо-патрульної служби та інших. Однак, незважаючи на труднощі, вдень і вночі, в будні і свята ми стаємо на шляху грабіжників і спекулянтів, шахраїв і рекетирів, захищаємо людей, підтримуємо правопорядок.

У цьому році розкрито злочинів на 19,6 процента більше, ніж в минулому, хоч загальна кількість їх зменшилася, припинено діяльність 34 організованих злочинних груп, вилучено 80 одиниць зброї, більше 300 набойів до неї. Службою БХСС виявлено 225 випадків привласнення посадовими особами державного та суспільного майна, 442 факти кримінальної та адміністративної спекуляції, у спекулянтів вилучено товарів та коштовностей на суму (за цінами чорного ринку) понад п'ятсот тисяч карбованців.

Деякому підвищенню ефективності роботи органів внутрішніх справ безумовно сприяє матеріально-технічна допомога, яку надають трудові колективи, місцеві Ради. Проте вона не є визначальною в наведенні зразкового порядку. Ми не розуміємо активного припинення функціонування самодіяльних формувань, зокрема, народних дружин, оперативних комсомольських загонів, небажання громадськості вирішувати насущні проблеми. В цій ситуації байдужість, інертність тільки сприяють росту правопорушень.

У будь-якій правовій державі підтримання порядку — справа кожного громадянина. Силами одних тільки професіоналів сьогодні вже не обійтися.

Враховуючи складність ситуації, ми звертаємося до вас, жителі Кіровоградщини, з пропозицією всебічно підтримати тих, хто, виконуючи службовий обов'язок, веде боротьбу із злочинністю.

Ми звертаємося до вас, робітники, колгоспники і службовці! Обговоріть цю проблему на засіданнях рад трудових колективів, визначте свій реальний внесок у забезпечення правопорядку в області.

Ми звертаємося до вас, воїни-інтернаціоналісти! Ваша військова підготовка, бойове братерство і мужність можуть допомогти в наведенні громадського порядку за місцем проживання.

Ми звертаємося до вас, студенти і викладачі! Вам під силу взятися за формування дружин для виховної роботи серед молоді і підлітків.

Ми знаємо і цінуємо вашу допомогу, шановні ветерани війни та праці, тож розраховуємо на ваш величезний життєвий досвід у справі виховання.

Ми звертаємося до творчої інтелігенції, засобів масової інформації з проханням більше уваги приділяти проблемам міліції, пропаганди нашої нелегкої праці, вихованню у населення поваги до правових норм і законів, а також висвітленню недоліків і прорахунків в роботі міліції.

Ми звертаємося і до керівників усіх рангів, Рад народних депутатів, громадських організацій — знайдіть можливість для надання матеріальної допомоги органам внутрішніх справ.

Зараз як ніколи нам потрібна ваша всебічна підтримка. Тільки разом ми зможемо навести порядок у містах і селах, забезпечити безпеку кожного, діяти ефективно і наступально проти злочинного світу.

КОМУ ПЕРЕЙШОВ ДОРОГУ В. ТЮПА?

У МІСЬКОМУ
ПАРЛАМЕНТІ

Чергове засідання президії міської Ради розглядало питання про основні напрями міської молодіжної політики, про утворення виборчої комісії по виборах депутатів міської Ради по виборчому округу № 155 замість В. Є. Александровича, про утворення міського комітету робітничого контролю згідно з указом президента СРСР. Крім того, вирішено провести чергову IV сесію міської Ради у січні 1991 року. Сесія присвячуватиметься в основному проблемам економіки, бюджету та структурі управління міським господарством. На IV сесію президія вирішила винести і питання про затвердження депутатських повноважень В. І. Тюпи. Проти такого рішення протестував лише один депутат з членів президії — М. Цуканов. Питання про затвердження депутатських повноважень другого секретаря обкому комсомолу виносяться вже на четверту сесію. Саме тому зупинюся детальніше.

Ситуація склалася так, що на вимогу деяких депутатів сесія не підтвердила депутатських повноважень В. Тюпи. Перевіркою достовірності даних дільничної виборчої комісії займалася мандатна комісія міськради і вже на III позачерговій сесії її голова В. В. Поліщук доповідав, що насправді якихось суттєвих порушень при голосуванні не було. Однак у роботі мандатної комісії теж не все йшло добре і тому більшість депутатів з висновками комісії не погодилась. Була призначена нова перевірка. Саме про її результати і доповідав президії голова міської виборчої комісії С. Г. Мельничук. Конфліктна ситуація навколо Віктора Тюпи складна, це, можливо, потребує навіть журналістського розслідування. Тому я торкнуся лише того, про що йшлося на президії. Як доповідав С. Г. Мельничук, міська виборча комісія разом із мандатною перевірила заяви 17 чоловік, які у виборах участі ніби-то не брали. І ось, що виявилось. З цих 17 не голосували лише сім —

були відсутніми чи ще через якісь причини. Останні голосували. Написати заяви про те, що не брали участі у виборах, їх просили «якісь люди». В одному поясненні я власними очима прочитала, що «прийшли два чоловіки з кооперативу «Енергія» і попросили написати заяву... У мене немає підстав звинувачувати у «непарламентських діях» тих, хто найбільше турбувався про незатвердження депутатських повноважень В. Тюпи, зокрема, депутатів О. В. Нікуліна і О. Х. Аббазова. Але я ніскільки не маю сумніву, що Віктор Тюпа, як кажуть, перейшов комусь дорогу. Працівник апарату президії міської Ради А. С. Дмитренко слушно запитував, мовляв, ви газета обкому комсомолу, чому не захищаєте другого секретаря? Ось що я повинна сказати: жодного разу в редакції чи в обкомі комсомолу не ставало питання про депутатство В. Тюпи. До речі, ще на III сесії голова мандатної та з питань депутатської етики комісії В. Поліщук теж відзначав скромність і особисту порядність Віктора Івановича Тюпи. Людина вела себе так, ніби неприємна історія не стосувалася її. Я можу лише підтвердити слова голови, пославшись на поведінку В. Тюпи. Хіба не міг він висловитися на сторінках своєї газети, обуритися і так далі? Запевняю, навіть спроби такої не було. Якщо говорити відверто, то в редакції майже ніхто про цю історію не знав. Отже, на четверту сесію міської Ради міська виборча і мандатна, з питань депутатської етики комісії виходять із пропозицією затвердити депутатські повноваження В. І. Тюпи. Що вирішать депутати, поживемо, як кажуть, побачимо. Зрозуміло одне — недосконалість виборчої системи привела до цієї двозначної ситуації, коли голова міської Ради навіть не може посперечатися на закон.

В. ФЕДОРОВА.

м. Кіровоград.

Запустили «паровика»

Комсомольці цукрового заводу, що в Долинській, відмовилися сплачувати внески. Щоб вийти з ВЛКСМ — про це не говорили конкретно, не хотіли крайнощів. Тому й постановили — остаточно вирішити про все лише тоді, коли хтось приїде до них з райкомом.

На збори прийшов його секретар Володимир Стеблина. Вони негайдували скоріше відверту розмову, а не офіційне засідання.

— Хлопці цікавило до смішного просте: куди йдуть їхні внески, в якому стані «нагорі» комсомол, про «низи» вони з власного досвіду знали...

Робітники цукрозаводу потрібні своєму підприємству в основному в період цукроваріння. Весна, літо — працює, де доведеться. Іздь по світу, заробляй копійчину.

Запропонували створити власне мале підприємство. Що виготовлятимуть? Цеглу, будівельні матеріали і т. п. Хлопці молоді, енергійні — хоч відбавляй! Тож навіть її розвозити по чужих краях. Збудували ж оно собі два вісімнадцятиквартирні елжековські будинки. Хоча 36 квартир сьогодні просто неба не знайдеш.

Можже молоді, та головне — бажає, вирощувати рибу. Є можливість, от не знають лише, до кого їм звернутися.

Володимир Стеблина запустив, як кажуть, парову машину, яка, за його словами, розкрутить колесо бажань молоді цукрозаводу.

Ю. ЯРВИЙ.

Сьогодні завершується перебування в нашій області одного з загонів Червоної Зірки загону припорядкованого контролю «Москва» КДБ СРСР, який виступив із широким програмом у Кіровограді, Олександрії, Бобринці, Новоукраїні, Добровеличківському, Кіровоградському, Малицькому, Устинівському, Новомиргородському районах. Приїждз загону в нашу область не випадковий, оскільки в ньому служать і наші земляки. Так, добре зарекомендували себе за час служби по охороні державного кордону в міжнародному аеропорту «Шереметьєво» сержан О. Боніко та інші. Багато кіровоградців нагороджені знаками припорядкованості 1-го і 2-го ступеня за добросовісну службу по охороні державного кордону. Пройшли зустрічі призовної та допризовної молоді з припорядкованим загону, начальником політвідділу полковником В. І. Смирновим, начальником клубу майором П. Д. Гонопольським, головою ради комсомольських організацій загону старшим лейтенантом О. Л. Бєляйським, які знайомили присутніх на програмі з історією та бойовими традиціями припорядкованого військ загону. Найкращим пропагандистом служби в загоні стали чудові за своєю емоційністю, колоритом пісні у виконанні групи «Екіпанж», зокрема, П. Керівника В. Пенюковського, Уласніна О. Бараса, С. Ясінського, І. Спідюк-тепа, О. Вітриченна, А. Бичкова, М. Хандогіна, надто солістів В. Андрєєва, В. Соболева, В. Князєва. За свідченнями самих хлопців служба в загоні проходить цікаво, мабуть, тому, що політвідділ ПВ, командування, особисто командир загону полковник А. М. Назаренко турбуються про створення гарних умов для служби, здійснюють стосунки з батьками воїнів. Прислужили були зустрічі з ними, перегляд відеореєстрацій про службу їхніх синів, фотодокументів про відмінників боювої і політичної підготовки. До речі, Віктор Соболев місцеві уже знайомі, але він все-одно приїждз до нас. На мій погляд, найкращими результатами виступів у нашій області загону «Москва» стали його відвертість, щирість, великий інтерес у хлопців: дехто після концерту просив попередньо записати їх служити в загоні.

А. СТОЯН.
На знімку: начальник політвідділу загону полковник В. І. Смирнов вітає батька припорядкованого О. І. НАЦ-МАНА з відпусткою сина за затримання порушення державного кордону.

Фото В. ГРИБА.

...ДО НАС ПРИЇХАВ ЗООАТРАКЦІОН

Зранку в приміщенні редакції райгазети метушиться ділового виду чоловік з портфелем типу «дипломат» — замовляв об'яву до газети та на радіомовлення: «Донецький зооатракціон запрошує жителів міста і району!» на виставу».

Поряд з об'явою про концерт лауреата міжнародного і всесоюзного конкурсів Державного Волинського російського народного хору таке запрошення було багатообіцяючим. Тож автор цих рядків відчув неабияке задоволення, уявляючи, як радітиме його малеча, споглядаючи екзотичних тварин та цікаві фокуси.

...У неділю вирушаємо на колгоспний ринок. Біля входу чомусь не видно народу, не чути і потужного звучання звуковідтворюючої апаратури. Тобто, немає тієї святковості атмосфери, яка звичайно супроводжує приїзд у нашу провінцію цирку, зооатракціонів тощо.

«Можже, не приїхав!» — розчарувала думка. Але ні, такі приїхав. В одному із закутків ринку стояли два металевих вагончики, між якими було напнуто імпровізоване шатро. Час від часу звідти лунали вигук артистів (артиста?) та хриплий голос співака, який працював «під одеситів». Все це свідчило про те, що атракціон діє...

Потягло видовище на 50 копійок. Певно, тільки «велика скромність» діячів культури не дозволила оцінити вхід на виставу-шедевр, наприклад, у карбованець. І на цьому спасибі.

...Невелика група людей, тупцюючи

на морозі, втрачала терпіння, очікуючи закінчення антракту, а найбільш нетерплячі почали грукати в стінку шатра. Не дивуюся їхній нескромності, можливо, вони приїхали з маленькими дітьми, скажімо, із Козакової Балки або Григорівки — цих найвіддаленіших сіл району, щоб дати своїм малюкам незабутні хвилини радості. Нарешті двері відчинилися. Заходимо усередину і очікуємо кілька хвилин...

Вік проживу, а такого не забуду! Обсмиканий голуб, посаджений на м'яч, вперто дереться вгору, коли «відважний» дресирувальник, одягнутий, до речі, не по-цирковому, а як обиватель середньої руки, перекинувшись «примхливий» спортивний «снаряд». А я раптом загadu, як у дитинстві не раз виконував цей «воістину цирковий» трюк з голубами та горобцями, вишпилюючи перед цим махові пера з їхніх крил, що не полетіли. І чого я тоді гроші лопатом не загірбав?

Але годі ностальгічних споминів — попереду ще один «смертельний» номер! Відверто кажучи, нестерпно і гірко було спостерігати, як трюх мавп, одна з яких була чомусь напівхвостата, по черзі витягували на сцену, підвішували, як прищипки, до перекладки, а потім (коли висохли) дресирувальник насилу стягував їх звідти і благочинним тоном закликав мати совість... Та проте вони її, певно, не мали: все намагалися хапнути свого опікуна зубами або кігтями. А, можливо, тваринки просто звикли у

циркових кулуарах до крутішої розмови і тепер не рубили у скляних фразах «тренера».

Після такого фіаско дресирувальник міцно затиснув замученого звірка і проніс його біля переднього ряду глядачів, щоб діти мали змогу погладити зацьковану дощенту тваринку. Це був, вочевидь, стрижневий номер програми і пік дресури, бо на цьому вистава й закінчувалася.

Що ж, тепер, коли у нас демократія, економічна реформа і дозволяються різні форми діяльності, залишається лише вибирати та гроші заробляти.

Але ж окомилування, відверта спекуляція на довірі людей були, є і залишаються явищами ненормальними, ганебними. Цікаво, що думають з цього приводу ті, хто дозволяє займатися, ознайомившись, напевно, з програмою атракціону, таким «шоу-бізнесом» на території області?

А що, може знайти пару-трійку артистів (блага, таким може бути кожен житель області і «прочая прочая») та організувати Кіровоградський зооатракціон на протипагу Донецькому? Щодо екзотичних тварин, то можна взяти, приміром, жабу зелену кумкаючу та безхвостого kota. І розпочати гастролі з Донецчини... Займайте чергу, друзі!

П. МЕЛЬНИК.

м. Новоукраїнка.

Р. С. Сподіваюся, що, прочитавши ці нотатки, жителі області не попадуться на вудку гастроперів-шарлатанів...

НА ДОЗВІЛІ

УСТАМИ ДИТИНИ...

Двоє хлопчиків розглядають у музеї мумію, під якою висить табличка з написом: «2450 р. до н. е.».

— Що це означає?
— Мабуть, номер машини, яка переїхала цю людину.

— Чому це ти такий радий?
— Мене тато побив.
— То це тому ти такий веселий?
— Саме тому, бо коли мене тато бив, я не-нароком вилив чорнило на скатертину, і тепер татові відстанеться від мамі.

У хлопчика подряпане коліно.
— Ти падав, малесенький?
— Падав...
— Плакав?
— Ні, бо поблизу нікого не було.

— Мамо, як називається станція, на якій ми нещодавно були?
— Не знаю, не заважай, бачиш — я читаю.
— Дуже шкода, бо наш братик зійшов там з поїзда.

Маринка, йдучи з матір'ю, помітила на стіні будинку термометр:
— Мамо, що це таке?
— Термометр.
— Неважко й будинки хворіють?

СЕРІОЗНА СПРАВА

Лає майстер підозріло
Електрика Яшку:
— Де подів ти спирт цілу
Півлітрову пляшку?!
Чим же чистити, не знаю,
У реле контакти.
Вже не вперше виявляю
Ці злочинні факти.
— Не наводь безглуздих фактів!
Заспокоїть мушу,
Я в обід замість контактів
Ним почистив душу...

Це відомо нам картина.
Та серйозна справа,
Що всередині людини
Отака іржава...

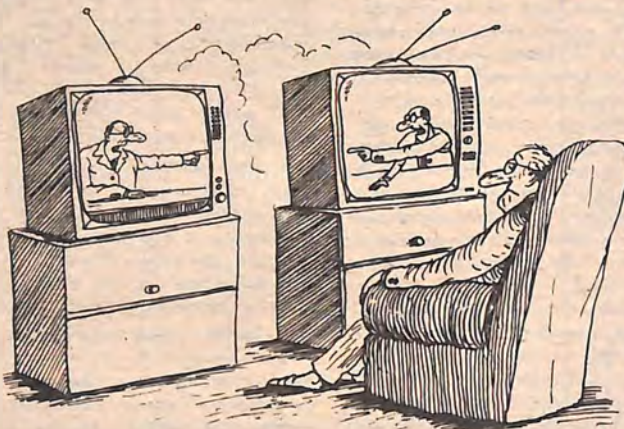
Володимир ПЛЮВАНКО.

ХОРОША РОБОТА

Автозупинка.
— Здрастуйте, дядьку Іване.
— О, Вася, здоров, хлопче. З армії прийшов?
— Та прийшов, дядьку Іване.
— Давно?
— Шість місяців тому.
— Гуляєш чи на роботу влаштувався?
— Влаштувався.
— Куди?
— На ЗЧМ.
— Що ж ти там робиш?
— Гуляю.

В. СОКУРЕНКО.

м. Світловодськ

Без слів.

Мал. В. НЕНАШЕВА.

ПОБІЖНІ ДУМКИ

Студент, котрий склав іспит в п'ятий раз, воістину воскрес!
У гинучому ладі круки — політпрацівники.
Якщо когунта колонія стане могутньою державою,
хто нестиме Центру золоті яєчка?
Як часто оклик над заклинком обертається запи-
тальним знаком шибениці!
Вітрички перейшли в депутатські язички: з Верхов-
ного млина полоза силплється.
Відадуть землю селянам, а самі будуть під
їхні прибутки підкопуватися?
Жінка палить лише в двох випадках: коли при-
гостять й якщо пощастить дістати самій.

А. ПАСТЕРНАК

VIDEO

м. Кіровоград, вул. Полтавська, 74

НЕДІЛЯ, 23 ГРУДНЯ

11.30 «Останній дракон». Бойовик.
13.30, 17.30 «Підрозділ «Дельта». У головній ролі Ч. Норріс.
15.30 «Рембо-1». У головній ролі С. Сталлоне.
19.30 «Герцогиня та Хитрий Лис». США. Комедія.
21.30 «Індіана Джонс і останній хрестовий похід». 3 серія.

ПОНЕДІЛОК, 24 ГРУДНЯ

10.00 Мультфільми У. Діснея.
11.30 «Бак Роджерс в XXI столітті». США. Фантастика.
13.30, 17.30 «Б. Лі наносить удар з могили». У головній ролі Б. Лай.
15.30 «Сильніше за вогонь і залізо». США.
21.30 «Ще один хлопець». США. Комедія.

ВІТРОК, 25 ГРУДНЯ

10.00 Мультфільми У. Діснея.
11.30 «Володарі Всесвіту». США. Фантастика.
13.30, 17.30 «Легенда про золоту перлину». Фантастичний бойовик.
15.30 «Захоплити живим чи мертвим». США. Поліцейський бойовик.
19.30 «Школа «Вище даху». США.
21.30 «Справжній жарт». США. Комедія.

СЕРЕДА, 26 ГРУДНЯ

10.00 Мультфільми У. Діснея.

11.30 «Легенда». США. Казка.
13.30, 17.30 «Прощай, Б. Лі». У головній ролі Б. Лай.
15.30 «Шовк». США. Поліцейський бойовик.
19.30 «Лиходійка». Англія. Історичний фільм.
21.30 «Багатогранний варіант». США. Комедія.

ЧЕТВЕР, 27 ГРУДНЯ

10.00 Мультсеріал про Рожеву Пантеру. США.
11.30 «Міст через ущелину Касандри». США. Пригоди.
13.30, 17.30 «Остання сутичка Б. Лі». США.
15.30 «Ніч комети». США. Фантастичний бойовик.
19.30 «В пошуках загубленого ковчега». США.
21.30 «Навіжені-1». США. Комедія.

П'ЯТНИЦЯ, 28 ГРУДНЯ

10.00 Мультфільми У. Діснея.
11.30 «Барселіно». Франція.
13.30, 17.30 «Вбивці поліцейських-1». Поліцейський бойовик.
15.30 «Мішень». США.
19.30 «Індіана Джонс і Храм Долі». США.
21.30 «Навіжені-2». США. Комедія.

СУБОТА, 29 ГРУДНЯ

10.00 Мультсеріал У. Діснея про М. Мауса.
11.30 «Гонимі у часі». США. Фантастичні пригоди.
13.30, 17.30 «Кулак Б. Лі». США.
15.30 «Моссада». США.
19.30 «Інопланетяни». США. Фантастика.
21.30 «Повернення Рожевої Пантери». США. Комедія.

НЕДІЛЯ, 30 ГРУДНЯ

10.00 «Том і Джеррі». (У. Діснея).
11.30 «Крул». США. Казка.
13.30, 17.30 «Молись про смерть». США. У головній ролі Шо Коцугі.
15.30 «Борці за свободу». США. Бойовик.
19.30 «Зоряні контакти 3-го ступеня». США. Фантастика.
21.30 «Роззява». США. Комедія.

(Продовження. Початок у № 50—52).

Старатися разуверити Ніколая II в святості Распутина стало внось, в очах небагатьох, на-
ной-то смехотворно-невиповнімою задачею. Ко-
гда б, председатель Государственной Думы М. В.
Родзянко, например, решился в связи с появлени-
ем в его руки (от Илюдора) письмами царицы и
ее дочерей и Распутину, посоветовать Николаю II
выслать «человека божьего» из Петербурга, —
П. Г. Курлов и его илюна, нейтрально относивше-
ся к «отцу Григорию», сочили такой поступок про-
сто дураним со стороны председателя Государ-
ственной Думы. — «Нужно быть таким самоуве-
ренным и таким ограниченным человеком, как
Родзянко, чтобы удивляться и быть недовольным,
когда его совет не имел никакого успеха», —
смеется П. Г. Курлов в своих воспоминаниях.
Чего же больше! Сама родная мать Николая II,
сама родная сестра Александры Федоровны, и те,
как они старались, не смогли развеять «старца»
в глазах своего упрямого родственника, И Марии
Федоровны, и Елизаветы Федоровны последний от-
вечал всегда самоуверенно и неизменно одно и то
же: «Это все клевета. Впрочем, на святых всегда
клеветают».

Раз «на» святых всегда клеветают, а Распутин
«святый», — тут разумеется, все, без исключения,
должны были потерпеть полное фиаско в про-
светлении Николая II. С таким силлогизмом ни-
чего не поделаешь! — Тут встанет в тупик и му-
реший знаток логики на свете!

Но так как законы логики были не писаны для
большинства военных старого закала и так как
некоторым из них казалось, что князь Николай
Николаевич, — эта «кавалерийская ностальгия»,
как его называли товарищи по оружию, — пред-
принял в начале войны вновь шаг у разуведе-
нии Николая II, в святости «отца Григория», пу-
тем личного, родственного воздействия на монар-
ха.

Николай Николаевич, впрочем, считал, что ему
особенно легко достичь желанного по той простой
причине, что он был, как и царь, мистично-спирит-
ом и вместе с тем лицом, представившим ему
в 1906 году, вместе с женой своею Анастасией
(тогда еще невестой), их бывшего фаворита о. Гри-
гория. Так как близкое знакомство с ним скоро
раскрыло глаза Николаю Николаевичу на истин-
ную сущность рекомендованного им царю «по-
движника», то великий князь, сознав свою оши-
бку, стал тревожиться, как бы она не стала роко-
вой для династии. Время настало грозное: — вой-
на с превосходящими своей военной культурой
«неприятелями»; положение главнокомандующего все-
ми боевыми силами внушало чувство широкой
ответственности перед народом; народ знал, что
при дворе творится некое «непотребство» под
влиянием Гришки Распутина!.. — И великий
князь, как главнокомандующий на фронте, решил
обезопасить тыл удалением от царя виновника
такого «непотребства».

Сказано — сделано! — и вот в конце 1914 го-
да, Николай Николаевич, через посредство своего
управляющего хозяйственной частью дворца пол-
ковника Балинского, обращается и директору де-
партамента полиции С. П. Белецкому с просьбой
дать сведения о порочных наклонностях Распу-
тина. «Так как, по словам полковника Балинского,
великий князь решил определенно поговорить с го-
сударем об удалении Распутина из Петрограда».

Получив просимые сведения, почерпнутые С. П.
Белецким из имевшейся у него лично на руках
филерской сводки о скандальном поведении Рас-
путина, в кн. Николай Николаевич отправился
немедля к своему «высокому тезке» и «умолял,
заклинал царя, — как пишет Палеолог, — прогнать
гнусного мужика, несколько раз возобновляя по-
пытку. Ничего не вышло.

«На святых всегда клеветают».

«Распутин — святый».

«На Распутина клеветают».

Перед этим силлогизмом главнокомандующий
русскими армиями оказался еще немоощнее, чем
перед вражескими немецкими полчищами.
Этот пример, однако, оказался слишком зарази-
тельным для остальных членов семьи Романов-
ых. — «Вы знаете, В. М., — разоткровенничался
как-то старый вел. кн. Николай Михайлович пред
В. М. Пуришкевичем, — что почти вся наша семья
Романовых подала государю записку о Распутине,
прося взять бразды правления над Россией в свои
руки и прекратить вмешательство в государствен-
ные дела императрицы Александры Федоровны,
во всем инспирируемой этим хлыстом; из запис-
ки, как и следовало ожидать, конечно, ничего не
вышло. Я ее даже не подписал... Я сделал иначе:
получив серьезное поручение от государя и вы-
полнив его, я написал доклад... Хотите... я вам
прочту этот доклад...» — В. М. Пуришкевич вы-
разил желание его прослушать, и Николай Михайло-
вич прочел ему «небольшую, но очень сильно и
резко написанную записку, в коей обращалось
внимание государя на то, что в случае дальне-
шего вмешательства Александры Федоровны и
Распутина в государственные дела, династия гро-
зит гибелью, а российский империи — катастро-
фой».

Результатом этого доклада, как известно, яв-
лась «немильность» царя и Николаю Михайловичу,
«опала» и «полное охлаждение» к нему фанати-
чного апологета «святости» Распутина.

После всех этих афронтов «высочайших лиц»,
безрезультатными, само собой разумеется, оказа-
лись и попытки других сановных противников
Распутина разоблачить последнего в глазах столь
слепе в него веровавшего. — Повидному, уж
слишком подходящим, уж чересчур соблазнитель-
ным для этого поназвался такой повод, как «исто-
рический» в своем роде скандал, учиненный 26-го
марта 1915 года Распутиным в московском resto-
ране «Яр».

На этом скандале стоит остановить наше ви-
нимание потому, что Распутин предстает в нем пер-
ед нами во весь свой гигантский рост распоясан-
ного «святости», ожелевшего до последней степе-
ни и обнаженного до хвоста до полного, казалось
бы, выявления своего настоящего «лица».

Он приехал в Москву — как он сам «разъяс-
нял» — побуждаемый к тому благочестивым по-
рывом: — помолиться в Кремле на могиле патри-
арха Гермогена, во исполнение обета, данного год
перед этим, когда, раненый, он находился при-
смерти.

(Далі буде).

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМУ (МДС).

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:

316050, МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

Телефоны: редактора — 2-54-26; ответственного
секретаря — 2-27-65; сектор: коммунистического,
воинско-патриотического воспитания — 4-66-79;
культуры, морали та студентської молоді — 2-29-92;
комсомольского життя та економіки — 2-04-84,
4-64-21; спорту — 4-64-21; учнівської молоді —
2-59-82; соціальних проблем — 4-66-79; фотолабо-
раторії — 4-94-94; оголошень — 4-28-96; корен-
торської — 3-61-83.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України, м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.
Газета виходить щосуботи.

Зам. № 674.

Індекс 51103. Тираж 34 000.

В. о. редактора
М. ШВОРАК.